

ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ - ΕΚΚΛΗΣΗ

Σέ προηγούμενα τεύχη του Περιοδικού μας είχαμε επισημάνει τόν κίνδυνο διακοπής τής κυκλοφορίας του, λόγω ανυπέρβλητων οικονομικῶν δυσχερειῶν. Δυστυχῶς, φαίνεται ὅτι ὁ κίνδυνος αὐτός αὐξάνει καθημερινά καί ἀπειλεῖ ἀκόμη καί τήν ὑπαρξη τής ἴδιας τής ΠΕΓ, δηλαδή τοῦ οικονομικοῦ φορέα καί ἐκδότη τοῦ Περιοδικοῦ.

Υπό τήν σκέψη τής καθιέρωσης μελλοντικά μιᾶς ἐλάχιστης συνδρομῆς γιά τούς παραληπτες τοῦ περιοδικοῦ καί πρὶν προχωρήσει ἡ Διεύθυνση στή λήψη τοῦ ἀναγκαστικοῦ αὐτοῦ μέτρου, **παρακαλοῦμε θερμά:**

- α. Νά μᾶς ἐνημερώσετε ὅτι λαμβάνετε τό περιοδικό στή διεύθυνση πού ἀποστέλλεται.
- β. Νά συνδράμετε οικονομικά γιά νά συνεχίσουμε τήν ἐκδοση τοῦ περιοδικοῦ.

Τό περιοδικό μας, μέ ἴδρυ-

τή τόν μακαριστό π. Ἀντώνιο Ἀλεβιζόπουλο, εἶναι, ἀπό τό 1994, τό μοναδικό στό εἶδος του περιοδικό στήν Ἑλλάδα, γιά τήν ἐνημέρωση τοῦ Ὁρθόδοξου Πληρώματος καί τήν ἀντιμετώπιση τής πλημμυρίδας τῶν αἰρετικῶν καί παραθρησκευτικῶν ἐντύπων.

Ἐπιθυμώντας διακαῶς νά διατηρήσουμε, μέ τήν βοήθεια τοῦ Κυρίου, τήν Ὁρθόδοξη αὐτή Φωνή ὡς ἀναίρεση τής πολυπρόσωπης καί ἀπειλητικῆς σύγχρονης πλάνης, ἀπευθυνόμαστε ἐναγωνίως πρὸς ὅλους ὅσους ἐπιθυμοῦν νά στηρίξουν τήν φιλότιμη καί ἀνιδιοτελεῖ αὐτή προσπάθεια καί παρακαλοῦμε θερμά νά ἀνταποκριθοῦν ἐγκαίρως στήν ἐκκλησή μας αὐτή.

Χρησιμοποιεῖστε τόν ἀριθμό λογαριασμοῦ τής ΠΕΓ στήν Ἑθνική Τράπεζα: **180/296004-44** ἢ τήν ἐσώκλειστη ταχυπληρωμή.

Ἡ Διεύθυνση τοῦ Περιοδικοῦ

ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ ΚΑΙ ΚΑΡΜΑ

του Πρωτοπρ. Κυριακού Τσουρού,
Γραμματέως της Σ. Ε. επί των αίρέσεων

(δ' μέρος)

Μέχρι τώρα είδαμε τί υποστηρίζουν οι «μετενσαρκωτές» περί μετενσάρκωσης και κάρμα. Είδαμε ακόμη τους αυθαίρετους ισχυρισμούς τους στην προσπάθειά τους να στηρίξουν την κακοδοξία τους, ακόμη και σε εδάφια της Αγίας Γραφής, διαστρεβλώνοντας, όχι μόνο τό πνεῦμα της, αλλά και την κατά γράμμα σημασία τῶν κειμένων.

Ὁλοκληρώνομε τήν σειρά τῶν ἄρθρων μας διατυπώνοντας συμπερασματικά τήν Ὁρθόδοξη θεώρηση.

8. Ὁρθόδοξη θεώρηση

Ἀπό Ὁρθοδόξου θεωρήσεως, πολλά ἐρωτήματα θά μπορούσαν νά τεθοῦν σέ σχέση μέ τήν δοξασία αὐτή. Μερικά τέτοια βασικά ἐρωτήματα διατυπώνει ὁ μακαριστός π. Ἄντ. Ἀλεβιζόπουλος: «Πῶς εἶναι δυνατόν ἡ ψυχή, πού ἀποτελεῖ “προβολή” τοῦ Ἀπολύτου, νά χάσει τή συνειδητότητα τῆς θεϊκῆς της κατάστασης καί νά ἀρχίσει τήν περιπλάνηση στόν ὑλικό κόσμο, γιά νά ἀποκτήσει κάτι πού προφανῶς δέν εἶχε, τήν ἐμπειρία τῆς ὕλης; Πῶς εἶναι δυνατόν νά “παγιδευθεῖ” μέσα στήν ὕλη τό τέλειο Πνεῦμα; Πῶς καί γιατί ἔπρεπε νά ἐνσαρκωθεῖ πρῶτα σέ “κατώτερους φορεῖς”, ὅπως εἶναι ἡ ἀμοιβάδα, προκειμένου νά ἀρχίσει στή συνέχεια τήν “ἐξελικτική πορεία” πρός τά πάνω;»¹.

Κι ακόμη, τίθενται πολλά ἄλλα ἐρωτήματα, ὅπως: Τό «κάρμα» ποιᾶς προσωπικότητας καί γιά ποιές καλές ἢ

κακές πράξεις της σέ προηγούμενη ζωή «πληρώνει» ἡ νέα ἐνσάρκωση, ἀφοῦ τίποτε δέν θυμᾶται ἀπ' αὐτά; Εἶναι δυνατόν ὅλα αὐτά νά εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ σκληροῦ «φυσικοῦ» νόμου τοῦ «κάρμα», νόμου ἀπρόσωπου καί «ἄλογου», ὅπως διατείνονται οἱ «μετενσαρκωτές», πού κρίνει λογικές πράξεις ἑνός λογικοῦ ὄντος, ὅπως εἶναι ὁ ἄνθρωπος; Κι ακόμη, τί ἀξία ἔχει νά τιμωρεῖται κάποιος ἄνθρωπος γιά πράξεις πού διαπράχθηκαν ἀπό κάποιο ὄν τοῦ εἴδους του -ἢ ἐνδεχομένως καί ἄλλου ζωϊκοῦ εἴδους- πρίν ἀπό 500 ἢ καί περισσότερα χρόνια; Πῶς πρέπει νά αἰτιολογηθοῦν ἠθικά οἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων, ἂν δηλαδή εἶναι καλές ἢ κακές, καί ἀπό ποιόν, ἀφοῦ οἱ «μετενσαρκούμενοι» ὑποχρεώνονται στήν διάπραξή τους ἀπό τόν ἀμίληκτο «Νόμο τοῦ Κάρμα»; Ὅχι μόνο, ἀλλά πράξεις ἀνήθικες πού διαπράττονται ἀπό τούς ἀνθρώπους «μπορεῖ νά θεωρηθοῦν ὡς ιδιότητες τοῦ Θεοῦ»². Καί πρός τί, ἀλήθεια, ὅλη αὐτή ἡ «ταλαιπωρία», ἀφοῦ, κατά τήν δοξασία αὐτή, μετά τήν λήξη τοῦ ἀτέλειωτου κύκλου τῶν γεννήσεων καί τῶν θανάτων, τήν σαμσάρα, ὁ ἄνθρωπος θά παύσει πλέον νά ὑπάρχει ὡς πρόσωπο, ὡς ιδιαίτερη ὄντοτητα; Εἶναι δυνατόν νά θεωρηθεῖ ὅτι ὑπάρχει ταυτότητα προσώπων μεταξύ δύο μετενσαρκώσεων, ὅταν ἡ νέα, ὑποτίθεται, ἐνσάρκωση τῆς «ψυχῆς» ζεῖ μέσα σέ ἕνα διαφορετικό σῶμα, μέσα σέ μιᾶ διαφορετική ψυχοσωματική ἀνθρώπινη ὑπόσταση;

1. π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, μνημ. ἔργ. σσ. 121-122.

2. Mark Albrecht, μνημ. ἔργ. σ. 10.

Ὁ ὅλος ἄνθρωπος, ὡς ἐλεύθερο πρόσωπο, εἶναι ἀνεπανάληπτος καί εἶναι αὐτός πού εἶναι συνολικά, ὡς διφυῆς ψυχοσωματική ὄντοτητα. Ὅτι πράττει, τό πράττει ὄχι μόνο μέ τήν «ψυχή» του, ἀλλά καί μέ τό σῶμα του. Δέν μπορεῖ λοιπόν τό ἴδιο πρόσωπο νά ζεῖ μέσα σέ δύο ἢ περισσότερα σώματα-νέες ζωές. Ἐκεῖνο πού ὑποτίθεται ὅτι «ξαναζει» εἶναι μόνο τό δῆθεν πνευματικό στοιχείο ἑνός ὄντος, χωρίς τό σῶμα μέ τό ὁποῖο ἔζησε σέ μιά δῆθεν προηγούμενη ζωή του καί μέ τό ὁποῖο συσσώρευσε δῆθεν τό «κάρμα» του. Αὐτό ὅμως δέν εἶναι ὀλόκληρος ὁ προηγούμενος ἄνθρωπος, πού ἐδημιούργησε τό «κάρμα». Ἐπομένως, ἄλλος «πληρώνει» γιά ἄλλον.

Ἡ «Νέα Ἐποχή» ἀπαντᾷ ὅτι ὅλα αὐτά τά ἐπιβάλλει ὁ ἄτεγκτος «νόμος τοῦ κάρμα». Πρόκειται γιά ἕναν αὐθαίρετο ἰσχυρισμό, πού ἐπιδιώκει νά δώσει μιά ἀληθοφανῆ καί «λογική» τάχα ἀπάντηση στό πρόβλημα τοῦ «Κακοῦ», δημιουργεῖ ὅμως σειρά ἀνυπέρβλητων θεολογικῶν καί φιλοσοφικῶν προβληματισμῶν.

Εἶναι πράγματι παράλογο νά δεχθοῦμε, ὅτι ἕνας «φυσικός» ἀπρόσωπος νόμος καθορίζει τήν ζωή, τίς ἀποφάσεις, τήν «τύχη» καί τήν αἰώνια ὑπαρξη λογικῶν ὄντων, ὅπως εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος, σέ τελευταία ἀνάλυση, δέν μπορεῖ νά ὑπερζήσει καί νά ὑπερισχύσει αὐτοῦ τοῦ σκληροῦ «νόμου» ἀλλά «μοιραῖα» ὑπόκειται στήν προσωπική του ἐκμηδένιση. Ἐπί πλέον, ἡ δοξασία αὐτή στερεῖ ἀπό τόν ἄνθρωπο τήν δυνατότητα νά ἀξιοποιήσει ἐλεύθερα τόν χρόνο τῆς ζωῆς του γιά τήν δική του τελείωση, ἐφ' ὅσον ζεῖ γιά νά «πληρώσει» πράξεις καί συμπεριφορές κάποιων ἄλλων ὄντοτήτων, ἄγνωστων σ' αὐτόν, πού τοῦ ἐπιβάλλουν ὅμως αὐθαίρετα τίς δικές τους «ἀμαρτίες».

Μέ τήν θεωρία αὐτή ἀφαιρεῖται κάθε ἠθική εὐθύνη ἀπό τόν ἄνθρωπο γιά τίς πράξεις του. Ἐνας «κακός» ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ὡς κακός, καθόσον

ὄ,τι πράττει ἢ ὑφίσταται στήν ζωή του δέν εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν δικῶν του ἐλεύθερων ἠθικῶν ἐπιλογῶν, ἀλλά ἕνα «χρέος» κάποιας ἄλλης προηγούμενης ὄντοτητας, ἡ ὁποία φιλοξένησε τήν ἴδια ψυχή σέ μιά προηγούμενη, δῆθεν, ζωή, καί τό ὁποῖο «ἐξοφλεῖ» τώρα ἡ ἴδια ἐκείνη ψυχή μέσα σέ ἕνα ἄλλο σῶμα.

Ὁ Δημιουργός Θεός, ὁ Ὅποιος, κατά τήν χριστιανική διδασκαλία, «ἐποίησε τόν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ» (Γέν. α' 26), ὑποκαθίσταται, στήν πανθειστική δοξασία τῆς μετενσάρκωσης, ἀπό ἕνα σκληρό, ἀπρόσωπο «φυσικό» νόμο, «ἀντιστρατευόμενον» τήν ἀγάπη, τήν φιλανθρωπία καί τήν παντοδύναμη ιδιότητα καί ἐξουσία τοῦ Θεοῦ. Καί ὁ ἄνθρωπος, ὁ «κατ' εἰκόνα» Θεοῦ δημιουργημένος καί πρὸς τό «καθ' ὁμοίωσιν», διά τῆς κάθαρσης, τοῦ φωτισμοῦ καί τῆς θέωσης πορευόμενος, (ὅπως ἡ χριστιανική Πίστη διδάσκει), γιά τήν «Νέα Ἐποχή» παύει νά εἶναι «πρόσωπο», ἀποτελεῖ ἀπλῶς μιά ἀπρόσωπη «ἐκδήλωση» τοῦ ἐπίσης ἀπρόσωπου «Ἔλου», τῆς ὁποίας τό τέλος εἶναι ἡ ἐκμηδένιση!! Ἡ δοξασία αὐτή εἶναι μιά πορεία χωρίς φῶς καί ἐλπίδα. Ἐγκλωβίζει τόν ἄνθρωπο σ' ἕνα «φαῦλο κύκλο», σέ μιά ἀπέραντη, ἀφόρητη καί τρομακτική μοναξιά καί τόν ὀδηγεῖ νά ἀναζητᾷ ἀπεγνωσμένα τήν «λύτρωση» μέσα ἀπό ἕνα νέο «πίθον Δαναΐδων».

Ἐπομένως, ἡ δοξασία αὐτή εἶναι ἀσυμβίβαστη μέ τήν Χριστιανική Πίστη, εἶναι μιά ἀντιχριστιανική δοξασία. «Δέν μπορεῖ κανείς νά πιστεύει στή μετενσάρκωση χωρίς νά ἀρνηθεῖ τήν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως. Δέν μπορεῖ νά πεῖ "προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος", καί ταυτόχρονα νά ὁμολογήσει πίστη στό κάρμα καί στή μετενσάρκωση»³. Πρόκειται γιά ἀσυμβίβαστες καί ἀντίθετες μεταξύ τους διδα-

3. π. Αντ. Αλεβιζοπούλου, μνημ. ἔργ., σ. 128.

σκαλίες. Τό νά ὑποστηρίζει λοιπόν κάποιος τό ἀντίθετο δηλώνει ἄγνοια, ἢ σύγχυση καί πλάνη, ἄν μή καί σκοπιμότητα, μέ στόχο τήν παραπλάνηση Ὁρθοδόξων πιστῶν.

9. Συμπεράσματα

Ἡ δοξασία τῆς μετενσάρκωσης εἶναι ἀναμφισβήτητα μιά καθαρά ἀντιχριστιανική δοξασία, πού ὑπερβαίνει ἀκόμη καί τούς νόμους τῆς λογικῆς. Εἶναι, ὅπως εἶπαμε, ἡ ἀναπόφευκτη συνέπεια σήμερα τῆς περὶ ἀπρόσωπου «θεοῦ» ὀλιστικῆς διδασκαλίας τῆς «Νέας Ἐποχῆς». Ὁ ἄνθρωπος ὡς κατ' οὐσίαν «θεός» -μὴ ὑπάρχοντος προσωπικοῦ Θεοῦ- εἶναι ἀθάνατος ὡς μέρος τοῦ «θείου ὅλου» καί ἐπομένως «ἀνακυκλώνεται» συνεχῶς ὑπὸ διάφορες μορφές μέσα στό σύμπαν, σειρόμενος ἀπό τόν ἄτεκτο «Νόμο τοῦ Κάρμα». Ἀλλά καί ὡς «ἀθανασία τῆς ψυχῆς» προβαλλόμενη αὐτή δοξασία τῆς «Νέας Ἐποχῆς» δέν ἔχει καμμία σχέση μέ τήν Ὁρθόδοξη διδασκαλία. Κατά τήν Ἁγία Γραφή ἡ «ψυχή», τό πνευματικό στοιχεῖο τοῦ ἀνθρώπου, δέν εἶναι φύσει ἀθάνατο, ὅπως ὁ αἰώνιος Θεός. Εἶναι δημιούργημα τοῦ Θεοῦ καί ἡ ἀθανασία δωρίζεται στόν ἄνθρωπο κατά χάριν. Ἡ διδασκαλία αὐτή τῆς Ἁγίας Γραφῆς, διαφοροποιεῖται ἀκόμη καί ἀπό τήν ἀρχαιοελληνική ἀντίληψη περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ὅπως π.χ. στόν Πλάτωνα. Ὁ ἄνθρωπος, ὡς ψυχοσωματική ὄντοτητα ζεῖ μιά καί μόνη φορά ἐπὶ τῆς γῆς, ἀξιοποιώντας σωστά τό χρόνο τῆς ζωῆς του, γιά νά γίνει κατά χάριν ἀθάνατος.

Στή λαχτάρα τοῦ ἀνθρώπου νά γνωρίσει τόν αἰώνιο προορισμό του ὁ πανθειστικός Ἰνδουϊσμός καί ἡ χωρίς Θεό «Νέα Ἐποχή» τοῦ ἀντιπροτείνουν μιά ἀνθρώπινη τεχνική, γιά νά φθάσει μόνος του (μέ τίς δικές του μόνο δυνάμεις) στή «λύτρωση». Δέν τοῦ ὑπόσχονται ὅμως τήν αἰώνια ζωή, ἀλλά τήν τέλεια ἀνυπαρξία, τήν ἐκμηδένιση. **Θά εἶναι μακάριος διότι θά πάψει νά ὑπάρχει.**

Ἡ γέννηση γιά τούς ὀπαδούς τῆς μετενσάρκωσης εἶναι «κακά νέα», εἶναι ἀπευκτέα, εἶναι τιμωρία. Ἀντιθέτως, ἡ Ἁγία Γραφή κηρύσσει ὅτι ὁ Θεός φέρνοντας τόν ἄνθρωπο στή ζωή τόν ἔθεσε μέσα στόν «παράδεισο» ὡς τόπο «τρυφῆς» καί ὄχι σέ «κολαστήριο» καί τόπο τιμωρίας. «Ἡ Ἁγία Γραφή ὑπογραμμίζει πῶς τιμωρία γιά τόν ἄνθρωπο δέν εἶναι ἡ ζωή μέσα στό σῶμα, ἀλλά ἀκριβῶς τό ἀντίθετο. Ὁ Θεός προειδοποίησε τόν ἄνθρωπο, ὅτι ἡ βιολογική του ζωή θά τερματισθεῖ ὅταν ἀμαρτήσῃ καί ὄχι ὅταν μείνῃ πιστός. Ἄν ἡ ζωή ἦταν ἀποτέλεσμα τοῦ “κάρμα” καί ἀρνητικῆς στάσης τοῦ ἀνθρώπου στήν κατάσταση τοῦ πνευματικοῦ ὄντος, τότε ἔπρεπε οἱ ἀμαρτωλοὶ νά ζοῦν καί οἱ δίκαιοι νά πεθαίνουν. Γιατί αὐτή ἡ ζωή θά ἐλογίζετο κατάρρα καί ὄχι ἡ ἀπαλλαγή ἀπό τή ζωή»⁴. Ὅπως, πολύ εὐστοχα τονίζει ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος: «Ἄν πάρουμε σάν βάση, πῶς ἡ σύνδεση τῆς ψυχῆς μέ τό σῶμα ἀξιολογεῖται ἀρνητικά, πρέπει νά ἀπορρίψουμε ὀλόκληρο τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ»⁵.

Εἶναι πασιφανές ὅτι ὅλη αὐτή ἡ θεωρία εἶναι ἐπανάληψη τοῦ «εὐαγγελίου τοῦ ὄφεως», ὅπου σύμφωνα μέ τίς ὑποδείξεις τοῦ Διαβόλου, οἱ πρωτόπλαστοι θά ἦσαν «ὡς θεοί» (Γέν. β' 5), μακράν τοῦ Θεοῦ καί χωρίς τόν Θεό. Πρόκειται δηλαδή γιά σκληρή ἀθεΐα, γιατί κηρύττει τήν αὐτοσωτηρία.

Ἀναπόφευκτη συνέπεια ὅλης αὐτῆς τῆς ἀντιχριστιανικῆς δοξασίας εἶναι ἡ ἀπόρριψη καί κατάργηση τῆς σωτηρίας μετάνοιας. Ὁ ληστής ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, μέ τό «Μνήσθητί μου» καί ὁ τελώνης μέ τό «ἰλάσθητί μοι τῶ ἀμαρτωλῶ», ἐκέρδισαν ὡς δῶρο, σέ μιά καί μόνη στιγμή μετάνοιας, τήν αἰώνια μακαριότητα. Ὁ «μετενσαρκούμενος» εἶναι καταδικασμένος σέ μιά ἀτέλειωτη σειρὰ «ζωῶν» μόνος του -χωρίς Θεό ὥστε νά ἔχει τή δυνατότητα νά τόν

4. π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, αὐτόθι, σ. 114.

5. π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, μνημ. ἔργ., σ. 62.

συγχωρήσει- νά αναζητηῖ μιά ἀπέλπιδη λύση στό πρόβλημα τῆς ὑπάρξεώς του, μέ μόνη τή δική του προσπάθεια, μέ μιά σειρά ἀνώφελων τεχνικῶν.

Σέ ἀντίθεση μέ τήν δοξασία αὐτή ὁ Χριστιανισμός πιστεύει στήν ἀνάσταση τοῦ ἀνθρώπου, πρόδρομος τῆς ὁποίας εἶναι ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Αὐτήν ὁμολογοῦμε στό Σύμβολο τῆς Πίστεως: «*Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωῆν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος*». Γιά τόν Χριστιανό, τόν θάνατο ἀκολουθεῖ ἡ δικαία Κρίση τοῦ Χριστοῦ καί ἡ αἰώνια ζωή στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί ὄχι ἡ ἐκμηδένιση. Γί' αὐτό «*ὁ Χριστιανός δέν ἐπιδιώκει τήν "ἀπελευθέρωση" ἀπό τή ζωή μέσα στό σῶμα, ἀλλά τήν ἐλευθερία ἀπό τήν ἁμαρτία καί ἀπό τό θάνατο. Αὐτή ἡ ἐλευθερία, πού ταυτίζεται μέ τή σωτηρία μας, δέν ἀποκτᾶται μέ ἀνθρώπινες προσπάθειες, ἀλλά εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ*»⁶.

Ἡ ψυχὴ καί τό σῶμα κάθε ἀνθρώπου μαζί ἀποτελοῦν ἓνα πρόσωπο καί εἶναι ἀνεπανάληπτα, δέν δανείζονται. Καί τὰ δύο εἶναι κτιστά, ὅμως ἡ ψυχὴ ἔχει μὲν ἀρχή, ἀλλά δέν ἔχει τέλος. Ὡς πνευματικό στοιχεῖο, τό ὁποῖο «*ἐνεφύσησεν*» ἐντός του ὁ Δημιουργός, ζεῖ αἰώνια.

Γί' αὐτό, μετενσάρκωση καί ἀνάσταση εἶναι ἄκρως ἀντίθετα δόγματα καί, κατά συνέπεια, εἶναι ἀδύνατο γιά τόν Χριστιανό νά ἀποδέχεται καί τήν δοξασία τῆς μετενσάρκωσης. «*Μέ τήν πίστη στήν μιά ἀνάσταση τῶν νεκρῶν, ὅπως τήν διδάσκει ἡ Ἐκκλησία, διασώζεται ἡ μοναδικότητα, ἡ ἐλευθερία καί ἡ ὑπευθυνότητα τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου*»⁷. Μέ τήν μετενσάρκωση χάνεται ἡ μοναδικότητα, ἡ ἐλευθερία καί ἡ ἠθική ἀξία τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνα καί τῶν πράξεων τοῦ Χριστιανοῦ.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, στήν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή του μᾶς διαβεβαι-

ώνει ὅτι «*ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετά δέ ταῦτα κρίσις*» (ἡ' 27). Καί ἀσφαλῶς, ἐφ' ὅσον «ἅπαξ» ἀποθνήσκει ὁ ἄνθρωπος «ἅπαξ» καί γεννιέται. Ἡ κακοδιδασκαλία τῆς μετενσάρκωσης, πλὴν τῆς καταδίκης τῆς ἀπὸ τήν ἴδια τήν ὁμολογία τοῦ «Συμβόλου τῆς Πίστεως» καί τίς ἀναρίθμητες Πατερικές ἀπορριψεῖς τῆς, ἔχει καταδικαστεῖ καί ἀπὸ τήν Σύνοδο τοῦ 1357 μ.Χ. στήν Κωνσταντινούπολη, ἡ ὁποία παράλληλα μέ τήν περί θείων ἐνεργειῶν θεολογία τῆς κατεδίκασε καί τήν δοξασία τῆς μετενσάρκωσης⁸.

Ὁ Χριστός σαρκώθηκε γιά νά μεταμορφώσει τόν ἄνθρωπο σέ «καινὴ κτίση». Προσλαμβάνοντας τήν ἀνθρώπινη φύση, τήν ἐδόξασε καί τήν «ἀνέλαβε» στοὺς οὐρανοὺς καί ὑπεσχέθη στοὺς μαθητές Του, ὅτι «*πορεύομαι γιά νά ἐτοιμάσω γιά σᾶς τόπο... ὥστε ὅπου εἶμαι ἐγὼ νά εἴστε κι ἐσεῖς*» (Ἰωάν. ιδ' 3-4), γιά νά ζοῦν αἰωνίως μαζί Του.

Ὁλόκληρη ἡ Ἁγία Γραφή καταγράφει τήν ἱστορία τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τήν κατάρα τοῦ θανάτου. Ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος μᾶς διεβεβαίωσε ὅτι «*ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζωῆν ἔχωσι καί περισσόν ἔχωσιν*» (Ἰωάν. ι' 10).

Ὁ Ἀπ. Παῦλος εὐχεται στοὺς Θεσσαλονικεῖς «*Αὐτός δέ ὁ Θεός τῆς εἰρήνης ἀγιᾶσαι ὑμᾶς ὀλοτελεῖς καί ὀλόκληρον ὑμῶν τό πνεῦμα καί ἡ ψυχὴ καί τό σῶμα ἀμέμπτως ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τηρηθεῖη*» (Α' Θεσσ. ε' 23).

Κάθε ἰσχυρισμός, λοιπόν, ὅτι τό τέλος τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης εἶναι τό μηδέν τοῦ Νιρβάνα ἢ ἡ συγχώνευση μέ τό ἀπρόσωπο «Ἐνα» τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ἀποδεικνύεται ὡς ἀντιχριστιανικὴ καί σατανικὴ παγίδα.

Κλείνομε μέ τούς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὁ ὁποῖος, συνδυάζοντας τήν χριστιανικὴ πίστη μέ τήν σοφὴ λογική,

6. π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, μνημ. ἔργ., σ. 67.

7. Ἀρχιμ. Αὐγ. Μύρου, Ὅχι μετενσάρκωση, ἀλλά ἀνάσταση, περιοδ. «Λειμωνάριον», τ. 20, σ. 3.

8. Ἀρχιμ. Ἱεροθ. Βλάχου, Τὸ ἀνεπανάληπτο τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, ἐφημ. Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια, 1.10.1990, σ. 6.

ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΟΥ Π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ

ἐπιμέλεια: π. Κυριακοῦ Τσουροῦ

Συνεχίζοντας τή δημοσίευση κειμένων τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, διαπιστώσαμε πόσο ἐπίκαιρα παραμένουν καίτοι ἔχουν συνταχθεῖ πρὶν ἀπὸ μία 30ετία περίπου. Στό κείμενο πού δημοσιεύ-

ομε στό παρόν τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μας, ἐντυπωσιάζει ἡ μεθοδικότητα μέ τήν ὁποία ἐπισημαίνεται ὁ κίνδυνος τῆς ἐκκοσμικευμένης ποιμαντικῆς δραστηριότητος καί χαράσσεται ὁ ὀρθός τρόπος τῆς ἀσκήσεώς της.

ΤΟ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ὑπό π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου

Ἐνα ἀπό τά βασικώτερα θέματα, τό ὁποῖον ἀπασχολεῖ εἰς τὰς ἡμέρας μας τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἡ ὀρθή ἀξιολόγησις τοῦ ποιμαντικοῦ μας ἔργου καί ἡ κατάλληλος δραστηριοποίησις ἰδιαίτερος τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου προκειμένου ἡ μαρτυρία τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τόν σύγχρονον, συνεχῶς ἐναλλασσόμενον κόσμον, νά καταστῇ περισσότερο δραστική.

Μέ ἀφορμήν πρόσφατον διεθνές συνέδριον διά τήν παλιννόστησιν ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νά ἐπισημανθοῦν νέα ποιμαντικά προβλήματα, τά ὁποῖα τείνουν νά ἀλλοιώσουν τό ὀρθόδοξον φρόνημα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ εἰς εὐρυτάτην κλίμακα, νά παραμερίσουν τό ὀρθόδοξον ἀξιολογικόν κριτήριον εἰς τό βασικό θέμα τῶν προτεραιοτήτων τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου καί νά ἐκκοσμικεύσουν τό ἔργον τῆς Ἐκκλησίας.

ἀνατρέπει τήν δοξασία τῆς μετενσάρκωσης καί κηρύττει τήν ἀνάστασις: «Εἰ δέ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν, οὐδέ Χριστός ἐγήγερται· εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν, κενή δέ καί ἡ πίστις ὑμῶν, εὐρισκόμεθα δέ καί ψευδομάρτυρες τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐμαρτυρήσαμεν κατὰ τοῦ Θεοῦ ὅτι ἤγειρε τόν Χριστόν, ὃν οὐκ ἤγειρεν, εἶπερ ἄρα νεκροί οὐκ ἐγείρονται. εἰ γάρ νεκροί οὐκ ἐγείρονται, οὐδέ Χριστός ἐγήγερται· εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν· ἔτι ἔστέ ἐν ταῖς ἀμαρτίαις ὑμῶν. ἄρα καί οἱ κοιμηθέντες ἐν Χριστῷ ἀπώλοντο. εἰ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ἠλπι-

κότες ἐσμέν ἐν Χριστῷ μόνον, ἐλεεινότεροι πάντων ἀνθρώπων ἐσμέν. Νυνί δέ Χριστός ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (Α' Κορ. ιε' 12-20).

Σημ. Συνιστοῦμε γιά περαιτέρω πληροφόρηση τά βιβλία:

- π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, Μετενσάρκωση ἢ ἀνάστασις; (Ὁρθόδοξη θεώρησις τοῦ κακοῦ), ἔκδ. Ἰ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως, Πρέβεζα, 1992.

- Εὐαγγέλου Καρακοβούνη, Μετενσάρκωση, ἡ μεγάλη πλάνη, Ἀσυμβίβαστη μέ τό Χριστιανισμό, ἔκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθήνα 1996.

Εἰς τὴν Δύσιν, ἰδιαίτερος μεταξὺ τῶν ἐπισημῶν προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν, κυριαρχεῖ τὸ ὀνομαζόμενον «κοινωνικὸν εὐαγγέλιον» καὶ ἡ «ἐκκλησιαστικὴ πολιτικὴ», ἡ ὁποία ἀποβλέπει κυρίως ὄχι εἰς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἀγίων, εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ εἰς τὴν αὐξησιν τοῦ κατὰ κεφαλὴν εἰσοδήματος, εἰς τὴν ὀνομαζομένην «ποιότητα ζωῆς».

Μέ τὸν τρόπον αὐτὸν ἡ Ἐκκλησία προσφέρει εἰς τὸν λαὸν ὡς «νόημα ζωῆς», ὡς σκοπὸν τῆς ὑπάρξεως τὴν ἄνοδον τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου, δηλαδή τὴν μεγαλυτέραν συμμετοχὴν εἰς τὰ ἀγαθὰ τῆς καταναλωτικῆς μας κοινωνίας, καὶ τὸν ἀπομακρύνει συστηματικῶς ἀπὸ τὸ ἰδανικὸν τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας, τὸ ὁποῖον ἀναλύεται εἰς ἐλευθερίαν καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιον θέλημα καί, πρό παντός, ἐλευθερίαν ἀπὸ τὰ πάθη, προκειμένου ὁ ἄνθρωπος νὰ «ἀνοιξῆ» ἐσωτερικῶς διὰ νὰ τὸν ἀγγίξῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀληθινὴν Θεο-κοινωνίαν (Β' Πέτρ. α' 4).

Ἡ τοιαύτη τοποθέτησις τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου εἰς τὴν Δύσιν δὲν ἔμεινε ἄνευ ἀντιδράσεως τοῦ λαοῦ: Αἱ διαμαρτυρίαι ἔλαβον «μαζικὴν» ἔκφρασιν εἰς τὸ κίνημα «Ὅχι ἄλλο Εὐαγγέλιο», τὸ ὁποῖον συνεκλόνησε καὶ διήρесе ἀκόμη περισσότερο τὸν προτεσταντικὸν κόσμον, ἰδιαίτερος εἰς τὸν γερμανικὸν χῶρον. Αἱ ὀνομαζόμεναι «Ἐλεύθεραι Εὐαγγελικαὶ Ἐκκλησίαι» «ἐσκληρυνον» περισσότερο τὴν «γραμμὴν» τῶν ἐναντι τῶν ἐπισημῶν προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι οὐσιαστικῶς ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὴν ἱστορικὴν τῶν παράδοσιν καὶ ἀναζητοῦν «ἄλλοθι» εἰς τὴν ἀνάπτυξιν προγραμματῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ «κόσμου τούτου» (=ἐκκοσμικεῖσις).

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος χιλιάδες νέοι, οἱ ὁποῖοι ἀπορρίπτουν τὸ «νόημα τῆς ζωῆς» ὡς συμμετοχῆς εἰς τοὺς «κανόνες τοῦ παιχνιδίου» τῆς καταναλωτικῆς μας κοινω-

νίας καὶ ἐπιθυμοῦν τὴν ἀνεύρεσιν ἐνὸς ἰδανικοῦ, τὸ ὁποῖον νὰ ἀνταποκρίνεται περισσότερο εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ὑπόστασιν, στρέφουν τὰ νῶτα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ζητεῖ νὰ «κατοχυρώσῃ» τὴν θέσιν τοῦ ἀτόμου ἐντὸς τῆς κοινωνίας αὐτῆς. Καταφεύγουν εἰς τὰς ἀκραίας προτεσταντικὰς αἰρέσεις ἢ καὶ γίνονται θύματα νεοφανῶν «σωτήρων», οἱ ὁποῖοι ἐπισημαίνουν τὸ «κενὸ» πού δημιουργεῖ ἡ «εὐθυγράμμισις» τῆς Ἐκκλησίας μέ τοὺς «στόχους» τοῦ «κόσμου τούτου» καὶ ὀργανώνουν τὰς πολυεθνικὰς ἐπιχειρήσεις τῶν μέ τὴν «προσφορὰν» τοῦ σπανίου προϊόντος, τὸ ὁποῖον τιτλοφορεῖται: «νόημα ζωῆς»! (Περί τοῦ θέματος αὐτοῦ ἰδέ ἀναλυτικώτερον: Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, Ψυχοναρκωτικά νέες αἰρέσεις στὴν Ἑλλάδα, Ἀθῆναι 1980).

Μερικοὶ ἐφημέριοι καὶ ἄλλοι ἐκκλησιαστικοὶ παράγοντες νομίζουν ὅτι δὲν πρέπει νὰ «ὑστερήσουν»· ἀποκόπτουν τὴν χριστιανικὴν λειτουργίαν τῆς ἀγάπης ἀπὸ τὰς θεολογικὰς (τριαδολογικὰς), ἀνθρωπολογικὰς, χριστολογικὰς καὶ ἐκκλησιολογικὰς τῆς ρίζας καὶ ἀντὶ νὰ ἀσχολοῦνται μέ τὸν «καταρτισμὸν τῶν ἀγίων», μέ τὴν «οἰκοδομὴν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ» ἀναλίσκονται μέ τὴν προσφορὰν «ἄρτου καὶ θεαμάτων». Ὅμως μέ τὸν τρόπον αὐτὸν ἐλάχιστα διαφέρουν σέ στόχους καὶ προβληματισμούς ἀπὸ τοὺς «ρεπόρτερς» τῆς τηλεοράσεως, οἱ ὁποῖοι ἀδυνατοῦν νὰ ἀντιληφθῶν τὴν ἄλλην, τὴν πνευματικὴν διάστασιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ νομίζουν, πῶς ἡ ὅλη εὐτυχία ἐξασφαλίζεται μέ τὴν ὑλικὴν καὶ πολιτιστικὴν «κάλυψιν» ἢ καὶ μερικὰς φορὰς μέ τὴν ὑπαρξιν «ντισκοτέκ» στὴν περιοχὴ τῆς κατοικίας καὶ μέ τὴν κατοχὴ ἐγχρώμου τηλεοράσεως.

Τὸ ποιμαντικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι λειτουργία ἐντὸς τῶν παισίων τῆς ζωῆς καὶ τῆς δραστηριότητος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ εἶναι καθοριστικόν, ὄχι μόνον διὰ τὸν σκο-

πόν αλλά και διά τας μεθόδους και τας προτεραιότητας του έργου αυτού. Ἡ ἀντίληψις ὅτι ὁ ἐφημέριος ὑποχρεοῦται νά ἱκανοποιῇ «τάς ἀπαιτήσεις τῶν πιστῶν» ἢ νά «ἐξυπηρετῇ τάς θρησκευτικὰς ἀνάγκας» τῶν χριστιανῶν, μάλιστα ἐπί ζημιά τῆς λειτουργίας τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ εἰς τήν βᾶσιν τῆς «ποιμαντικῆς» αὐτῆς μεθόδου τίθεται ἡ «ἐξυπηρετήσεις» τῶν ἐπί μέρους ἀτόμων κατὰ τρόπον «ιδιωτικόν» καί ὄχι σέ συνάρτησιν μέ τό ὅλον Σῶμα, δηλαδή ἐν κοινωνίᾳ μετά τῶν ἀδελφῶν, δέν ἔχει οὐσιαστικήν σχέσιν μέ τήν ὀρθόδοξον ποιμαντικήν καί πολύ ὀλιγωτέραν μέ τήν ὀρθόδοξον λειτουργικήν ζωήν.

Ὁ ὀρθόδοξος ἐφημέριος πρέπει πάντοτε νά λαμβάνη σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν του, ὅτι καί αὐτός, μέ τήν ἰδιαίτεραν διακονίαν του ἐντός τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, καί ὀλοκληρον τό ποιμνιον, ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, εἶναι «μέλη ἐκ μέρους»· ὅλοι ἔχουν ὡς βασικόν προορισμόν νά «ὀλοκληρώσουν τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ», νά οἰκοδομήσουν ἐπί τοῦ ἑνός καί μοναδικοῦ θεμελίου, τήν μίαν καί ἀναντικατάστατον οἰκοδομήν, τήν ὁποίαν ἐθεμελίωσεν ὁ Χριστός ὡς «ἀκρογωνιαίος λίθος», ἐπί τῆς ὁποίας ὠκοδόμησαν οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας διά μέσου τῶν αἰώνων· αὐτήν τήν οἰκοδομήν συνεχίζομεν καί ἡμεῖς. Δέν εἶναι συνεπῶς τό ἔργον μας σημερινόν, ἢ χθεσινόν, ἀλλά ἀνάγεται εἰς τόν ἴδιον τόν Χριστόν καί πρέπει νά εἶναι δι' ἡμᾶς πηγὴ ὑπερηφανείας ἐν ταπεινώσει, ὄχι αἰτία συναισθήματος μειονεξίας ἔναντι τῶν στόχων καί τῶν μεθόδων «τοῦ κόσμου τούτου», πράγματα τά ὁποῖα συντόμως παρέρχονται καί δίδουν τήν θέσιν των εἰς νέας «καταστάσεις», «στόχους», «προγράμματα».

Ὁ ἐφημέριος ἔχει συνεπῶς σταθερά σημαία προανατολισμοῦ καί δι' αὐτοῦ ἐκλήθη νά εἶναι ποιμήν, νά ὀδηγῇ τό ποιμνιον μέ ἀσφάλειαν καί σταθερότητα· νά καθο-

δηγῇ καί ὄχι νά καθοδηγῆται μέ στόχον τήν «ἐξυπηρετήσιν τῶν ἀπαιτήσεων τῶν χριστιανῶν».

Ἐκεῖνο τό ὁποῖον εἶναι ἀπαραίτητον καί τό ὁποῖον ἐπεσημάνθη ἤδη ὀρθῶς ὑπό τῆς ὑπευθύνου ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας τῆς χώρας μας, εἶναι ἡ ἐνότης τῶν ἐπί μέρους λειτουργιῶν ἐντός τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας· ἡ θεολογία εἶναι μία ἀπό τας βασικάς αὐτάς λειτουργίας, ὅπως ἐπίσης ἡ ποιμαντική καί ἡ διοικήσις τῆς Ἐκκλησίας. Καί αἱ τρεῖς αὐταί βασικαί λειτουργίαι ἔχουν μίαν καί τήν αὐτήν πηγὴν: τόν Χριστόν καί τό τρισσόν ἀξίωμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐχουν ἐπίσης καί τόν αὐτόν σκοπόν: τό πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ καί τό «μέγα μυστήριον», τό ἀναφερόμενον «εἰς Χριστόν καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν», δηλαδή τήν «ἀνακεφαλαίωσιν τῶν πάντων» ἐν Χριστῶ (Ἐφεσ. α'. 10).

Ἐφ' ὅσον λοιπόν τά πάντα ἔχουν τήν ἀφετηρίαν των εἰς τόν Χριστόν καί ἀποβλέπουν εἰς Αὐτόν (Κολ. α' 16), πῶς εἶναι δυνατόν νά ἀγνοήσωμε τήν βασικήν αὐτήν ἀλήθειαν καί νά διαχωρίσωμε τας λειτουργίας τῆς Ἐκκλησίας, μάλιστα νά τας ἀσκήσωμε κεχωρισμένως καί ἀνεξαρτήτως πρὸς ἀλλήλας; Αὐτός εἶναι ὁ λόγος διά τόν ὁποῖον ὁ ὄρος «ἀκαδημαϊκῆ θεολογία» δέν συμβιβάζεται μέ τήν θεολογίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Διά τόν ἴδιον Λόγον καί ὁ ἐπίσκοπος ἢ ὁ ἐφημέριος δέν δύναται νά ἀσκήσῃ ὀρθοδόξως τό ἔργον τῆς διαποιμάνσεως ἢ καί τῆς διοικήσεως ἀνεξαρτήτως καί μακρὰν τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας.

Γίνεται φανερόν ὅτι πολλά ἀπό τά «καυτά» προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας μας ὀφείλουν τήν ὑπαρξίν των καί τήν διαιωνισίν των εἰς αὐτό ἀκριβῶς τό σημεῖον: εἰς τήν διάσπασιν καί τήν «ἀνεξαρτητοποίησιν» τῶν τριῶν αὐτῶν βασικῶν λειτουργιῶν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ο ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΟΣ ΦΟΝΤΑΜΕΝΤΑΛΙΣΜΟΣ¹

του Πρωτοπρ. Βασιλείου Γεωργοπούλου.
Επίκουρου Καθηγητού Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.

Ο όρος Φονταμενταλισμός προέρχεται από τό λατινικό *fundamentum* = θεμέλιο και δηλώνει τήν έπιστροφή, άποδοχή και έμμονή στα θεμέλια, στίς ρίζες ενός θρησκευτικού πιστεύω ή ενός ιδεολογικού ρεύματος γενικώτερα, άν και ή άρχική νοηματοδότηση του όρου ξεκίνησε από τό θρησκευτικό πεδίο, έχει επεκταθεί σε ιδεολογικό και πολιτικό επίπεδο.

Ο Προτεσταντικός Φονταμενταλισμός άποτελεί τήν κατ' έξοχήν έκπροσώπηση του φαινομένου μέσα στον χριστιανικό κόσμο. Έμφανίστηκε στίς ΗΠΑ τό πρώτο τέταρτο του 20ού αιώνα μέ διπλή στόχευση:

α) Τήν υπεράσπιση τής έγκυρότητας και τής καθαρότητας τής παραδοσιακής χριστιανικής πίστης από μοντέρνες και ριζοσπαστικές θεολογικές δοξασίες τής φιλελεύθερης προτεσταντικής θεολογίας.

β) Ως αντίδραση σε έπιστημονικές θεωρίες και πρακτικές, πού κατά τή γνώμη τών όπαδών του, άπειλούσαν τήν αυθεντία τής Αγίας Γραφής ειδικά και τής χριστιανικής διδασκαλίας γενικώτερα.

Η έντονη άμφισβήτηση τών παραδοσιακών προτεσταντικών χριστιανικών δογμάτων σε σχέση μέ τήν ιδεολογική προπαγάνδα για τήν παντοδυναμία τής έπιστήμης, δημιούργησαν έντονη καχυποψία και αντίδρασεις μεταξύ εκατοντάδων παστόρων, ιεροκλήρων και τών πιστών πολλών κλάδων του άμερικανικού προτεσταντικού χώρου.

Όλοι αυτοί άν και διέφεραν μεταξύ τους άναζητούσαν, παρά τήν έσωτερική διοικητική τους διαίρεση και διάσπαση, ένα κοινό τρόπο

άμυνας άπέναντι σε ό,τι θεωρούσαν ως άπειλή για τά θεμέλια τής παραδοσιακής χριστιανικής πίστης. Η αντίδραση αυτή έκφράστηκε ως διαδογματική κίνηση εναντίωσης στην εισβολή μοντέρνων και ριζοσπαστικών, θεολογικών και έπιστημονικών θεωριών.

Επισημως, ό όρος Φονταμενταλισμός προήλθε από τον Curtis Lee Laws (1868-1946), ένα Βαπτιστή συγγραφέα και ιεροκήρυκα από σχετικό άρθρο του πού έγραψε τό 1920 και ό όρος θεωρήθηκε ως έξόχως τιμητικός.

Λόγω αυτής τής πολλαπλότητας διείσδυσης του σε διαφορετικούς προτεσταντικούς κλάδους έχει όρθως έπισημανθεί ότι ή προσπάθεια ένταξης του Φονταμενταλισμού στα πλαίσια ενός ευρύτερου θρησκευτικού φάσματος, κινείται σε όλα τά είδη όρολογιακής σύγχισης.

Ο Προτεσταντικός Φονταμενταλισμός ως όρος και ως πραγματικότητα έχει μιά άκρως άρνητική φόρτιση και τουτο όχι μόνο γιατί διαφοροποιείται κατά τρόπο άπόλυτο από τον υπόλοιπο χριστιανικό κόσμο, αλλά και από τά κοινωνικά περιβάλλοντα.

Ο έκκοσμηκευμένος χαρακτήρας τής σύγχρονης κοινωνίας, θεωρείται ως ύπαρκτή άπειλή για τά πιστεύω του, άδυνατεί νά άποδεχθεί τίς νεώτερες μορφές τής κοινωνικής μετεξέλιξης μέ άποτέλεσμα νά δομεί ένα έντονο πολωτικό πλαίσιο δράσης και άρνησης για κάθε τί τό όποιο δέν είναι συμβατό μέ τίς αντίληψεις του. Η άδιαλλαξία του και ό καταγγελτικός τρόπος αντιμετώπισης σε ότιδήποτε σε επίπεδο πίστης ή κοινωνικής συμπεριφοράς τό θεωρεί άπειλητικό, λειτουργεί ταυτοχρόνως και ως μιά πρακτική αυτοβεβαίωσης τής θεολογικής και κοινωνικής του ταυτότητας.

1. Περίληψη όμότιτλης εισήγησης πού πραγματοποιήθηκε στο Βόλο τήν 19-1-2016 στα πλαίσια τής 4ης Γερατικής Συνάξεως τής Ι. Μητροπόλεως Δημητριάδος.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΑΓΓΕΛΟΛΟΓΙΑ

του Αρχιμ. Μελετίου Στάθη
Συνεργάτη τῆς Σ.Ε. ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων

Στίς μέρες μας διαφημίζεται μία ἀκόμη λεγόμενη «ἐναλλακτική θεραπεία», ἡ «ἀγγελοθεραπεία» ἢ γενικὰ ὁ λόγος περὶ «ἀγγέλων». Σέ διάφορα βιβλία, φυλλάδια καὶ ἰστοσελίδες σχετικές μέ τό θέμα αὐτό διαβάζουμε τά ἐξῆς: *«Γνωρίστε τούς φύλακες ἀγγέλους, ἐπικοινωνεῖστε μέ τούς ἀγγέλους, συνδεθεῖτε μαζί τους, συντονιστεῖτε μέ τήν ἀγγελική ἐνέργεια, ἀγγελικό ρέικι, οἱ ἄγγελοι εἶναι δυνατοί καί γεμᾶτοι ἀγάπη, ζητεῖστε νά σᾶς βοηθήσουν, θά αὐξήσετε τήν ἐνέργειά σας, θά σᾶς θεραπεύσουν, βιωματικά σεμινάρια θά σᾶς διδάξουν, πῶς θά ἐπικοινωνήσετε μέ τόν φύλακα ἄγγελό σας, πῶς θά κάνετε τή ζωή σας εὐτυχισμένη μέ*

τή βοήθεια τῶν ἀγγέλων» κ.ἄ.

Μόνο πού αὐτοί οἱ διαφημιζόμενοι «ἄγγελοι», δέν εἶναι Ἄγγελοι μέ τή νοσηματοδότηση τῆς λέξης, ὅπως αὐτή γίνεται δεκτὴ ἀπὸ τήν Ὁρθόδοξη Χριστιανικὴ Πίστη μας¹. Ἀλλά εἶναι δαίμονες. Καί μὴ μᾶς φαίνεται παράξενο αὐτό, διότι διαβάζουμε στήν Καινὴ Διαθήκη, ὅτι καί ὁ ἴδιος ὁ σατανᾶς μεταμορφώνεται σέ «ἄγγελο φωτός»². Καί αὐτό εἶναι ἡ οὐσία τοῦ προβλήματος. Ὅσοι δέν γνωρίζουν σχε-

1.π. Βασιλείου Γεωργοπούλου, Ἐπίκουρου Καθηγ. Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπ. Θεσσαλονίκης, μέ θέμα: «Ἡ σύγχρονη ψευδοαγγελολογία», στό περιοδικό ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ, Μάϊος 2012, σελ. 20-21.

2. Β' Κορινθίους 11, 14.

Ἐνα ἀκόμα χαρακτηριστικό του εἶναι μιὰ μορφή ἐλιτισμοῦ, πού καλλιεργεῖ στά μέλη του. Οἱ φονταμενταλιστικές κοινότητες ἔχουν τήν αἴσθηση ὅτι ἀποτελοῦν τούς ἐκλεκτούς τοῦ Θεοῦ πού ἀγωνίζονται, μέσα σέ ἓνα κόσμο πού βρίσκεται στήν ἀποστασία, νά ἐφαρμόζουν τό θεϊκό νόμο ὅπως καταγράφεται στή Βίβλο, μέ μιὰ ταυτόχρονη αἴσθηση ὅτι ὀδεύουν σέ ἓνα ἀποκαλυπτικό τέλος τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας.

Ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς ἐμφανίσεώς του διεκδικεῖ τήν ἀποκλειστική συνέπεια στήν παραδοσιακὴ προτεσταντικὴ ἐκδοχὴ τοῦ προτεσταντισμοῦ, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἐπιλέγει κομμάτια τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ἠθικῆς, πού ἐξ ὀρισμοῦ τά προσδιορίζει ὡς θεμελιώδη.

Πρόκειται γιὰ ἓνα κίνημα μέ διαφορετικές τάσεις καὶ διαβαθμίσεις διαθέσεων πού διαδίδεται ἢ ἀμύνεται μέ ἔκδηλη τήν ἐπιθετικότητα. Ἡ αἴσθηση τῆς ἀποκλειστικότητας πού τούς διακρίνει, ἐκφράζεται μέ τόν ἰσχυρισμό ὅτι ὁ ὑπόλοιπος χριστιανικός κόσμος ἔχει ἀποστατήσει στό σύνολό του. Ὡς ἐκ τούτου τό ὀρθόν καί τό δίκαιο

βρίσκεται μόνο στή δική τους πλευρά, ἐνῶ τό λάθος εἶναι πάντα στοὺς ἀπέναντι.

Ὁρμώμενοι ἀπὸ μιὰ βασικὴ πεποιθὴση - ὄραμα πολλῶν προτεσταντικῶν ὁμολογιῶν πού εἶναι ἡ ἐπιθυμία μιᾶς ἐπιστροφῆς στίς ἀρχέγονες ρίζες τοῦ Χριστιανισμοῦ, πού κατ' αὐτούς ἔχουν χαθεῖ, ὁ Προτεσταντικός Φονταμενταλισμός ἀξιοποιώντας αὐτή τήν ἐπιθυμία καί αὐτοπροβαλλόμενος ὡς ἔκφραση τῆς χριστιανικῆς καθαρότητας, βρίσκει ἐν προκειμένῳ ἓνα ἄλλοθι γιὰ τή λεκτικὴ ἐπιθεση ἐναντίον καὶ τῶν ὑπόλοιπων χριστιανικῶν κλάδων καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ προτεσταντικοῦ χώρου, ἀπὸ τόν ὁποῖο προῆλθε.

Οἱ ἐρευνητές τοῦ φαινομένου ἐπισημαίνουν ὅτι στὸν Προτεσταντικὸ Φονταμενταλισμό ταυτοχρόνως συνυπάρχει ἡ πολιτικὴ διάσταση μέ τήν ἔννοια τῆς ἐπιβολῆς τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεών τους μέσω τῆς πολιτικῆς. Οἱ προτεστάντες φονταμενταλιστές διεκδικοῦν μέ τόν ἴδιο ἀπόλυτο καί ἀνελαστικό τρόπο στό χῶρο τῶν ΗΠΑ ὄχι μόνο θρησκευτικὴ, κοινωνικὴ, ἀλλὰ καί πολιτικὴ ἐκπροσώπηση.

τικά, μπορούν εύκολα να παραπλανηθούν, αφού οί παρουσιαζόμενοι ως άγγελοι του Θεού από τους ειδικούς του χώρου της αγγελολογίας, στην πραγματικότητα είναι πονηρά πνεύματα που ψεύδονται και τά όποια ή Αγία Γραφή αναγνωρίζει σαν δαίμονες.

Αυτή λοιπόν, ή λεγόμενη επικοινωνία με άγγελους είναι μία επέκταση του μοντέρνου channelling. Τό τσάνελινγκ (=κανάλι) είναι μία νεοποχίτικη μορφή πνευματισμού-μαγείας. Δηλαδή όταν κάποιοι παραδίνουν τό νου τους και τό σῶμα τους και επικοινωνούν με πονηρές πνευματικές οντότητες, αυτά τά πνεύματα μπαίνουν μέσα τους και τούς κατευθύνουν, και κατόπιν τούς χρησιμοποιούν σαν κανάλι για να μεταδώσουν απόκρυφες διδασκαλίες ή δήθεν για να θεραπεύσουν, αυτό λέγεται τσάνελινγκ³. Έτσι λοιπόν όλη αυτή ή ένασχόληση με τούς «άγγελους» δέν είναι τίποτα άλλο παρά ό παλαιός πνευματισμός, ντυμένος όμως με ένα ώραϊο και σύγχρονο φόρεμα.

Ακόμη, οί εκπρόσωποι του χώρου της αγγελολογίας, διδάσκουν, ότι υπάρχουν άγγελοι για κάθε περίσταση, π.χ. άγγελοι της προστασίας, της φώτισης, της αγάπης, της θεραπείας, της ειρήνης, της χαρᾶς κ.ἄ. τούς όποιους μπορούμε να διατάξουμε, να μᾶς χαρίσουν τά «πνευματικά δῶρα» τους, όπως σοφία, ενόραση, ακόμη και σύνδεση με τόν ανώτερο Έαυτό μας, όπως ισχυρίζεται ή αντιχριστιανική «Νέα Έποχή»⁴. Λένε ακόμη, ότι αυτοί οί Άγγελοι είναι οντότητες που έχουν μετενσαρκωθεί και που μπορεί να έχουν ζήσει περισσότερες από μία φορές σαν άνθρωποι⁵.

Είναι ολοφάνερο, ότι ή αγγελολογία - αγγελοθεραπεία είναι μία απόκρυφιστική κίνηση της «Νέας Έποχής». Όλες οί ομάδες της «Νέας Έποχής» έχουν δική τους αντιχριστιανική δι-

δασκαλία περί Θεού. Σύμφωνα με αυτή ό Θεός είναι άπρόσωπος, είναι μιᾶ παγκόσμια ενέργεια. Δέν υπάρχει διάκριση ουσίας ανάμεσα στον Θεό και στον άνθρωπο, Θεός και άνθρωπος είναι τό ίδιο. Μέ βάση αυτή τή θεωρία οί απόκρυφιστές νεοεποχίτες διδάσκουν, ότι ανακαλύπτοντας ό άνθρωπος τίς απόκρυφες δυνάμεις που κρύβει μέσα του και ενεργοποιώντας τις, μπορεί να αναπτύξει τήν προσωπικότητά του και να ανακαλύψει τόν ανώτερο Έαυτό του. Αυτός είναι και ό Θεός του.

Βασικές επίσης διδασκαλίες τους είναι ή μετενσάρκωση, καθώς και ό διαλογισμός, δύο καθαρά αντιχριστιανικές τοποθετήσεις. Έτσι είναι πολύ εύκολο να τούς αντιλαμβανόμαστε και να προστατευόμαστε.

Οί κίνδυνοι για όσους αποδέχονται τήν «αγγελολογία» συνοψίζονται ως έξης: Έπιπτώσεις στην ψυχική υγεία, φοβίες από τίς επιθέσεις πονηρών πνευμάτων, έσωτερική ψυχική αποδιοργάνωση, διάσπαση της προσωπικότητας, κατάθλιψη με αποτέλεσμα αναγκαστική επίσκεψη σε ψυχίατρο, αυτοκτονίες⁶. Ακόμη, έμπλοκή και σύνδεση με τό σατανισμό, αφού κάνουν επικλήσεις δαιμόνων και μάλιστα δίνουν και ξεχωριστό όνομα στό κάθε πνεῦμα - «άγγελο».

Ός Όρθόδοξοι πιστοί που είμαστε, ᾶς συνειδητοποιήσουμε, ότι δέν έχουμε ανάγκη από τίς αντιχριστιανικές πρακτικές της «Νέας Έποχής», είναι πράγμα ασυμβίβαστο με τήν Πίστη μας. Έμεις έχουμε τήν Έκκλησία μας, τό μεγάλο δῶρο του Άληθινού Θεού στον κόσμο. Μέσα στην Έκκλησία ζοῦμε τή Θεία Λειτουργία κι έτσι ενεργείται ή σωτηρία μας. Ἄς αγαπήσουμε τόν Κύριό μας Ίησού Χριστό με όλη μας τήν καρδιά, ᾶς προσευχόμαστε στην Παναγία Μητέρα Του, ᾶς αισθανόμαστε τούς Αγίους σαν Οικογένειά μας και τότε, όχι μόνο δέν θά φοβόμαστε τίποτα, αλλά θά είμαστε οί πιό ευτυχισμένοι άνθρωποι του κόσμου.

3. βλ. π. Αντων. Αλεβιζοπούλου, «Ο απόκρυφισμός στό φῶς της Όρθοδοξίας-Νεοαποκρυφισμός», εκδ. Διάλογος 1996, σελ. 270.

4. βλ. τό άρθρο της κας. Έλένης Ανδρουλάκη «Στήν έποχή των ψευδοθεραπειῶν-Θεραπεία άγγέλων», δημοσιευθέν στό υπ' αριθμ. 37 τεῦχος του περιόδ. «Διάλογος», Σεπτέμβριος 2004, σελ. 14-19.

5. βλ. π. Βασιλείου Γεωργοπούλου, όπου παραπ.

6. βλ. Encyclopedia of New Age Beliefs, Dr. Ankerberg, John & Dr. Weldon, John, 1966, σ. 111-112.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

**ΚΖ' ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ
ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΕΝΤΕΤΑΛΜΕΝΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΚΑΙ
ΙΕΡΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ
ΔΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ
ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑΣ
Κόρινθος, 2 – 4.11.2015**

Μέ τή βοήθεια καί τή χάρη τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ καί ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου Β', μέ τήν φιλοξενία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κορίνθου κ. Διονυσίου, καί μέ συμμετοχή Ἐντεταλμένων **δέκα** Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί **ἑβδομήντα πέντε** Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς Κρήτης καί τῆς Δωδεκανήσου, πραγματοποιήθηκε στό Συνεδριακό Κέντρο «Ἀπόστολος Παῦλος» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κορίνθου, ἡ «**ΚΖ' Πανορθόδοξος Συνδιάσκεψις Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων διά θέματα αἱρέσεων καί παραθρησκείας**», μέ θέμα: «**Ὁψεις τοῦ σύγχρονου ἀποκρυφισμοῦ**», ὑπό τήν Προεδρία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γλυφάδας κ. Παύλου, Μέλους τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Αἱρέσεων.

Στήν ἀρχή, τόν Ἀγιασμό ἐτέλεσε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἄρτης κ. Ἰγνάτιος, Μέλος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Αἱρέσεων. Μετά τόν Ἀγιασμό ἀναγνώσθηκαν τά Μηνύματα τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Στό μήνυμά του ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, μεταξύ

τῶν ἄλλων, ὑπογράμμισε καί τά ἐξῆς: «Κάθε μορφή ἐμπλοκῆς τοῦ ἀνθρώπου σέ ἀποκρυφιστικές θεωρίες καί πρακτικές ἐνέχει τόν βασικό κίνδυνο νά ἐμπλακεῖ συνειδητά ἢ ἀσυνείδητα καί νά ἐπιλέξει τρόπο ζωῆς, πού ἀποτελεῖ ἄνευ βίας ἄρνηση τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ σωτηρίας, ἐλευθερίας καί ἐλπίδος του, μέ τραγική συνέπεια αὐτό πού ὁ ἅγιος Ἀμφιλόχιος Ἰκονίου χαρακτηρίζει ὡς “ἀπέκδυση τοῦ Χριστοῦ”».

Στή συνέχεια ὁμίλησε καί κήρυξε τήν ἔναρξη τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνδιασκέψεως ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἄρτης κ. Ἰγνάτιος.

Στήν ἐναρκτήρια τελετή παρέστησαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Κορίνθου κ. Διονύσιος, Γλυφάδας κ. Παῦλος, Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου κ. Δαμασκηνός (Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο), Πτολεμαῖδος κ. Ἐμμανουήλ (Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας), Λύδδης κ. Δημήτριος (Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων), Νευροκοπίου (Βουλγαρίας) κ. Σεραφεῖμ.

Σύμφωνα μέ τό πρόγραμμα, οἱ εἰσηγητές διαπραγματεύθηκαν τά ἀκόλουθα θέματα:

Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρ. π. Βασίλειος Γεωργόπουλος, Ἐπίκουρος Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης τό θέμα: «Ἡ σύγχρονη ψευδοαγγελολογία». Στήν εἰσήγησή του παρουσίασε τήν ἱστορική ἐξέλιξη τοῦ φαινομένου καί τούς τρόπους ἐκφρασῆς του. Ὁ ὁμιλητής ὑπογράμμισε βασικά εἰδολογικά χαρακτηριστικά τῆς σύγχρονης ψευδοαγγελολογίας, δίνοντας ἔμφαση στά ἀποκρυφιστικά, συγκρητιστικά καί νεοποχίτικα χαρακτηριστικά τῆς, ἐπιση-

μαίνοντας ταυτοχρόνως αναλογίες με τον αρχαίο Γνωστικισμό.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σισανίου και Σιατίστης κ. Παῦλος ανέπτυξε τό θέμα: «Λόγοι ἐπηρεασμοῦ τῶν νέων ἀπό τόν Ἀποκρυφισμό». Ὁ Μητροπολίτης Σισανίου, τόνισε, μεταξύ ἄλλων, ὅτι: «Γιά νά κατανοήσουμε τίς προϋποθέσεις ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων πολλοί ἔφηβοι ἐμπλέκονται στά δίχτυα τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, θά πρέπει κατ' ἀρχήν νά ἐπισημάνουμε τά γνωρίσματα καί τίς εὐαισθησίες τῆς νεανικῆς ἡλικίας καί τίς ψυχολογικές προϋποθέσεις πού καθιστοῦν αὐτή τήν πρόσβαση εὐκόλη. Τά εὐαισθητά αὐτά σημεία, τίς ἀναπτυξιακές μεταβολές καί τήν ιδιόμορφη ψυχολογική κατάσταση τῶν ἐφήβων λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τους τά ποικίλα παραθρησκευτικά κινήματα καί οἱ παραθρησκευτικές ομάδες, ὅταν ἀπευθύνονται στούς ἐφήβους καί τούς νέους».

Ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Αυγουστίνος Μύρου ἀνέπτυξε τό θέμα: «Ἀποκρυφιστικές πρακτικές ὑπό τό φῶς τῆς Ἁγίας Γραφῆς». Ὁ εἰσηγητής, ἀφοῦ προσδιόρισε τήν ἔννοια τοῦ Ἀπο-

Σημείωση τῆς Σύνταξης

- Τά ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τίς ἀπόψεις τῶν συγγραφέων τους.
- Οἱ ἀναδημοσιεύσεις σχολίων ἢ πληροφοριῶν ἀπό ξένα ἢ ἐλληνικά περιοδικά καί ἄλλα ἐντυπα ἢ τό διαδίκτυο δημοσιεύονται μέ κάθε ἐπιφύλαξη, ἀφοροῦν σέ ἀπόψεις καί δέν στοχεύουν στήν προσβολή ἢ στήν ἀπομείωση τῆς τιμῆς καί τῆς ὑπολήψεως τῶν προσώπων, στά ὁποῖα ἀναφέρονται καί τά ὁποῖα σεβόμεθα δεόντως.
- Τήν εὐθύνη γιά τίς ἐκφραζόμενες ἀπόψεις στίς δημοσιεύμενες ἐπιστολές φέρουν ἀποκλειστικά οἱ ἐπιστολογράφοι καί ὄχι ἡ Συνακτική Ἐπιτροπή.
- Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευση, κατόπιν ἀδείας ἀπό τήν Διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ.

κρυφισμοῦ καί τήν Ὁρθόδοξη θέση τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἀναφέρθηκε στόν κοινό τους τόπο, πού εἶναι ἡ προβολή τῆς βαθύτατης ἐπιθυμίας τοῦ ἀνθρώπου νά προσεγγίσει τήν ἀπόκρυφη ἀπό αὐτόν γνώση. Στή συνέχεια ἀπαρίθμησε συγκεκριμένες ἀποκρυφιστικές πρακτικές πού ἀναφέρονται στήν Ἁγία Γραφή καί τόνισε τή ριζική διαφοροποίηση τῶν θεωμένων χαρισματούχων τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τούς ποικίλους ἀποκρυφιστές. Ἐκλείσει τήν εἰσηγήσή του μέ τήν προβολή «τῆς βδελυγμίας τοῦ Θεοῦ γιά τίς ἀποκρυφιστικές πρακτικές, καθῶς καί μέ τίς προτροπές τῶν θεοπνεύστων συγγραφέων τῆς Ἁγίας Γραφῆς πρὸς τούς πιστούς νά μὴν ἔχουν καμμία σχέση μέ τίς ἀνωτέρω πρακτικές».

Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρ. π. Ἰωάννης Ζῶτος εἰσηγήθηκε τό θέμα: «Σύγχρονος Πνευματισμός καί Channelling». Ὁ εἰσηγητής τόνισε ὅτι «ὁ πνευματισμός, σέ συνάρτηση μέ τόν παγανισμό καί τίς πρακτικές του, ἀσχολεῖται ἀπό ἀρχαιοτάτων χρόνων μέ τήν ἐξερεύνηση τοῦ κόσμου τῶν πνευμάτων καί τήν προσπάθεια ἐπικοινωνίας μαζί τους μέ διάφορες τεχνικές καί μέσω ἀνθρώπων, τῶν διάμεσων-μέντιουμ πού, ὑποτίθεται, ἔχουν ἰδιαίτερη εὐαισθησία. Ὅμως ἡ Ἁγ. Γραφή καταδικάζει καί ἀπορρίπτει αὐτόν τόν τρόπο προσέγγισης τῆς πνευματικῆς σφαίρας ὡς μὴ ὀρθό καί ἐπικίνδυνο. Ἡ προσέγγιση τοῦ Θεοῦ δέν γίνεται μέσω τεχνικῶν. Ἡ προσπάθεια ἐπικοινωνίας μέ πνεύματα μπορεῖ νά ἐπιφέρει ἀνεπανόρθωτες ζημιές στήν ψυχική ἰσορροπία καί τήν πνευματική καί ὕλική ζωή τῶν ἀσχολουμένων, διότι ἀνοίγονται στόν χῶρο τοῦ δαιμονικοῦ. Αὐτό συμβαίνει ιδίως μέ τή σύγχρονη ἐκφραση αὐτῆς τῆς ἐπικοινωνίας, τό Channelling (διαυλισμός)».

Ὁ θεολόγος κ. Λάμπρος Σκόντζος, ἀνέπτυξε τό θέμα: «Ὁ Ἀποκρυφισμός

του Νεοπαγανισμού». Ο όμιλητής τόνισε ότι «ο Νεοπαγανισμός είναι ένας από τους εϋρωστούς διαύλους του νεοποχίτικου Αποκρυφισμού, καθότι προβάλλει και έδραιώνει τις δοξασίες του με την έπιστροφή στο πραγματικό ή ύποθετικό ή επίπλαστο κλέος της προχριστιανικής αρχαιότητας».

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καισαριανής, Βύρωνος και Ύμηττου κ. Δαυιήλ ανέπτυξε τό θέμα: «Η άλογία της Αστρολογίας». Ο Σεβασμιώτατος σημείωσε, μεταξύ τών άλλων, ότι «ή Αστρολογία διαφέρει ούσιωδώς από την Αστρονομία, ή όποία ανήκει στις ακριβείς φυσικές επιστήμες και στην πραγματικότητα είναι μαντεία. Οί Αστρολόγοι παρουσιάζονται ως σωτήρες αγωνιώντων προσώπων. Τά Μ.Μ.Ε. έχουν αναδειχθει σε ρόλο Μαντείων και οί Αστρολόγοι στη θέση της Πυθίας».

Τέλος, παρέμβαση πραγματοποίησε ό καθηγητής κ. Ίβάν Δημητρώφ, με τόν τίτλο «Ο Αποκρυφισμός στη Βουλγαρία» και αναφέρθηκε σε διάφορες αποκρυφιστικές ομάδες πού δραστηριοποιούνται στη Βουλγαρία και στις σχετικές προσπάθειες αντιμετώπισεως του φαινομένου από την τοπική Έκκλησία.

Η Συνδιάσκεψη ολοκληρώθηκε με τις παρεμβάσεις τών Έντεταλμένων τών Ίερών Μητροπόλεων, οί όποιοι αναφέρθηκαν στο αντίαιρετικό έργο πού έπιτελείται στις εκκλησιαστικές περιφέρειές τους.

Μετά από εκτενή συζήτηση επί τών εισηγήσεων, τά μέλη της Συνδιασκέψεως συνέταξαν και ένέκριναν όμοφώνως τό ακόλουθο κείμενο Πορισμάτων:

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

Η ΚΖ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Έντεταλμένων Ορθοδόξων Έκκλησιών

καί Ίερών Μητροπόλεων για θέματα αίρέσεων και παραθρησκείας, πού πραγματοποιήθηκε, υπό την αιγίδα του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ίερωνύμου, στο Συνεδριακό Κέντρο της Ίερῶς Μητροπόλεως Κορίνθου, από 2 έως 4.11.2015, με τή φιλόξενη φροντίδα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κορίνθου κ. Διονυσίου και υπό την προεδρία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γλυφάδας κ. Παύλου, Μέλους της Συνοδικής Έπιτροπής επί τών Αίρέσεων, με θέμα: «**Όψεις του συγχρόνου Αποκρυφισμού**», μετά από εκτενή συζήτηση επί τών εισηγήσεων, ένέκρινε όμοφώνως τά ακόλουθα **Πορίσματα**:

1. Η Συνδιάσκεψη διαπίστωσε τή μεγάλη έξαρση του αποκρυφιστικού φαινομένου στην έποχή μας. Αποκρυφισμός είναι ή πίστη σε απόκρυφες πραγματικότητες, όντότητες και δυνάμεις, οί όποιες προσεγγίζονται με απόκρυφες τεχνικές. Πρόκειται για αρχαίο και διαχρονικό, πολύμορφο και με απόλυτα άνθρωποκεντρικό χαρακτήρα δαιμονοκίνητο σύστημα, τό όποιο απομακρύνει τόν άνθρωπο από τόν πραγματικό προσορισμό του, πού είναι ή κατά Χάριν θέωση του, δίνοντας του τήν ψευδαίσθηση της αυτοθέωσης.

2. Ο σύγχρονος Αποκρυφισμός εμφανίζεται με τις μορφές του Νεοσατανισμού, της πολυειδούς Μαγείας, του Πνευματισμού, του Channelling, του Έσωτερισμού, της Καμπάλα, της Μαντικής (Νεκρομαντεία, Καφεμαντεία, Οίωνοσκοπία, Ονειρομαντεία, Κλυδωνισμός, Κάρτες Ταρώ), της Αστρολογίας, του Σαμανισμού, της Ψευδοαγγελολογίας, της Άγγελοθεραπείας, του Ρέικι, του Νεοπαγανισμού, της Άριθμοσοφίας, του κινήματος Ντάνωφ, της Ψευδοπροφητείας, της Ούφολογίας και με πολλές άλλες μορφές Αποκρυφισμού, οί όποιες έντάσσονται στο γενικώτερο ρεύμα της «Νέας Έποχής».

3. Η ύπαρξη, ή ταυτότητα και οί τεχνικές τῶν βασικῶν μορφῶν τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ εἶναι καταγεγραμμένες στήν Ἁγία Γραφή. Ἐκεῖ γίνεται σαφῆς διάκριση ἀνάμεσα στά γνήσια Ἀγιοπνευματικά χαρίσματα τῆς Ἐκκλησίας καί στά μὴ γνήσια, τά δαιμονικά, ὅπως αὐτά ἐμφανίζονται στόν διαχρονικό Ἀποκρυφισμό. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦλθε στόν κόσμο γιά νά καταλύσει τό κράτος καί τά ἔργα τοῦ Σατανᾶ. Στήν Ἁγία Γραφή προφητεύεται τό ἐλπιδοφόρο ἐσχατολογικό γεγονός τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς ὀριστικῆς κατάλύσεως ὅλων τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων.

4. Περισσότερο εὐάλωτοι ἀπό τήν ἐπίδραση τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ εἶναι οἱ νέοι μας. Οἱ κυριότεροι λόγοι ἐπηρεασμοῦ τῶν νέων ἀπό τίς διάφορες μορφές τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ εἶναι: τά ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τῆς νεανικῆς καί κυρίως τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας, ἡ ἑλλιπής Ὁρθόδοξη κατήχηση, ἡ ἀνεπάρκεια καί ἡ κρίση τῆς οἰκογένειας, ἡ λανθασμένη στόχευση καί ἀποχριστιανοποίηση τῆς παιδείας, ἡ ἀπουσία νοήματος ζωῆς καί ἡ ἀναζητήσή του σέ ἐπικίνδυνους πνευματικά χώρους, ἡ συστηματική πλύση ἐγκεφάλου ἀπό ἔντυπα, παιχνίδια καί ἠλεκτρονικά μέσα ἐνημερώσεως (τηλεόραση, διαδίκτυο κ.ἄ.) καί ἡ ἀνησυχητική ἐξάρτηση ἀπό αὐτά. Τό φαινόμενο «Χάρυ Πότερ» ἀποτελεῖ χαρακτηριστική περίπτωση διείσδυσης τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ στήν παιδική καί ἐφηβική ἡλικία.

5. Ἡ Συνδιάσκεψη ἀσχολήθηκε ἐνδελεχῶς μέ τίς πιό σημαντικές ἀπό τίς μορφές τοῦ συγχρόνου Ἀποκρυφισμοῦ. Μία εὐρύτατα διαδεδομένη μορφή Ἀποκρυφισμοῦ εἶναι ἡ Ἀστρολογία, ἡ ὁποία θέλει νά προβάλλεται ὡς ἐπιστήμη καί ἀσκεῖ ἐντυπωσιακή γοητεία στόν σύγχρονο ἐκκοσμικευμένο ἄνθρωπο. Τόν ἀποκόπτει ἀπό τήν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ,

τόν προσδένει σέ μοιρολατρικές ἀντιλήψεις μέ ψευδεῖς προβλέψεις, αἰχμαλωτίζοντάς τον σέ ἀπατηλές «ἀστρικές δυνάμεις», στήν πραγματικότητα δαιμονικές. Ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη τῆς Ἀστρονομίας ἔχει διαχωρίσει πλήρως τήν θέση της ἀπό τήν Ἀστρολογία καί τήν θεωρεῖ ψευδοεπιστήμη.

6. Ὁ Νεοπαγανισμός εἶναι ἕνας ἀπό τούς πιό εὐρωστους διαύλους τοῦ νεοεποχίτικου Ἀποκρυφισμοῦ, προβάλλοντας καί ἐδραιώνοντας τίς δοξασίες του μέ τήν ὑποτιθέμενη ἐπιστροφή στό κλέος τῆς προχριστιανικῆς ἀρχαιότητας. Πρόκειται ὁμως γιά σύγχρονα θρησκευτικά σχήματα τοῦ νεοεποχίτικου ἀποκρυφιστικοῦ πλέγματος, δομημένα μέ στοιχεῖα τῆς ἀρχαίας εἰδωλολατρίας.

7. Ἡ σύγχρονη Ψευδοαγγελολογία δέν ἔχει καμμία ἀπολύτως σχέση μέ τήν ἐκκλησιαστική διδασκαλία περί τῶν ἀγίων Ἀγγέλων. Τόσο ὡς πρός τίς προϋποθέσεις της, ὅσο καί ὡς πρός τό περιεχόμενό της ἔχει σαφῶς ἀντιχριστιανικό, συγκρητιστικό καί ἀποκρυφιστικό περιεχόμενο. Συνδυάζει μία σειρά ἐξωχριστιανικῶν, χριστιανικῶν, ἐσωτερικῶν, ἰουδαϊκῶν καί ἰσλαμικῶν στοιχείων, πού σέ ἀρκετά σημεῖα θυμίζει ἔντονα χαρακτηριστικά τοῦ ἀρχαίου Γνωστικισμοῦ, μέ ἐκδηλη τήν νεοεποχίτικη σφραγίδα.

8. Χαρακτηριστική μορφή τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ εἶναι τό Channelling (Διαυλισμός), μία καθαρά νεοεποχίτικη πρακτική, ἡ ὁποία μετατρέπει τόν ἄνθρωπο πού ἀσχολεῖται μ' αὐτή σέ «κανάλι», τό ὁποῖο - κατά τά λεγόμενα τῶν ἐκπροσώπων του - συντονίζεται «ἐνεργειακά» μέ πνεύματα, ὥστε νά δέχεται καί νά «διοχετεύει» μηνύματα καί ὁδηγίες ἀπό ὑποτιθέμενες «φωτεινές ὀντότητες» (ἀγγέλους, δασκάλους, ἐξωγήινους κ.ἄ.). Ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ἀσκεῖται αὐτή ἡ τεχνική μᾶς βεβαιώνει ὅτι πρόκειται περί

ἐπικίνδυνης ἀποκρυφιστικῆς πρακτικῆς, πού «ἀνοίγει» ἐπικοινωνία μέ ἀκάθαρτα πνεύματα. Ἄλλωστε, στήν Ὁρθόδοξη Παράδοση δέν ὑπάρχουν «τεχνικές» γιά τήν ἐπικοινωνία μέ τόν Τριαδικό Θεό, τούς Ἀγγέλους καί τούς Ἁγίους Του.

9. Γιά τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία οἱ ἀπόκρυφες πραγματικότητες καί δυνάμεις, στίς ὁποῖες ἀναφέρεται ὁ Ἀποκρυφισμός σέ ὅλες τίς μορφές του, εἶναι σαφῶς δαιμονικές, ὅπως καί οἱ τεχνικές του. Οἱ συνέπειες ἀπό τήν ἐνασχόληση μέ τόν Ἀποκρυφισμό εἶναι ἀπρόβλεπτες καί πολύ σοβαρές, τόσο γιά τήν ψυχική καί πνευματική υἰγεία τῶν ἐμπλεκομένων, ὅσο καί γιά τήν σωματική, καθόσον τά τελευταῖα χρόνια χρησιμοποιεῖται σέ «θεραπευτικές μεθόδους» τῶν λεγομένων «ἐναλλακτικῶν-ἐνεργειακῶν θεραπειῶν», ἀλλά καί προσπαθεῖ νά διεισδύσει σέ τομεῖς τῆς κλασσικῆς ἰατρικῆς καί ψυχικῆς υἰγείας. Συνεπῶς, ὁποῖος σχετίζεται μέ ὁποιοδήποτε τρόπο μέ τέτοιες ἀπόκρυφες πραγματικότητες, δυνάμεις καί τεχνικές, ἀποκόπτεται ἐθελούσια ἀπό τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί ὑποδουλώνεται σέ δαιμονικές δυνάμεις.

10. Παρόμοια φαινόμενα ἀπαντῶνται δυστυχῶς καί σέ μεμονωμένα πρόσωπα καί ομάδες πού δραστηριοποιοῦνται στόν χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπως οἱ λεγόμενες «φωτισμένες» καί οἱ «δραματίστριες». Ἐπίσης ἀπαντῶνται στίς διάφορες παρατάξεις τῶν σχισματικῶν Παλαιοημερολογιτῶν, πού δραστηριοποιοῦνται στήν Ἑλλάδα καί σέ ἄλλες χῶρες, πρακτικές οἱ ὁποῖες ἀποκλίνουν σοβαρά ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Παράδοση.

Ὡς ἐκ τούτου, ἀπαιτεῖται ἐπαγρύπνηση καί διαφώτιση τοῦ πιστοῦ λαοῦ μέ ὅλα τά μέσα πού διαθέτει ἡ Ἐκκλησία, καθότι βρίσκεται σέ πλήρη ἐξέλιξη μία συντονισμένη προσπάθεια νοθεύσεως τοῦ Ὁρθόδοξου φρονήματος. Ἄλλωστε, ὅπως ἔχει

ἐπισημανθεῖ, ὁ Ἀποκρυφισμός καί οἱ νεοφανεῖς αἰρέσεις δέν στοχεύουν τόσο στό νά ἐξέρχονται οἱ πιστοί ἀπό τήν Ἐκκλησία, ὅσο στό νά παραμένουν ἐντός Αὐτῆς μέ ἀλλοιωμένο τό Ὁρθόδοξο φρόνημα.

Ἡ Συνδιάσκεψη ἐγκρίνει ὁμοφώνως τά ἄνω Πορίσματα καί ἐξουσιοδοτεῖ τόν Πρόεδρο αὐτῆς νά τά ὑπογράψει.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνδιασκέψεως
Ὁ Γλυφάδας, Ἑλληνικοῦ, Βούλας, Βουλιαγμένης καί Βάρης Παῦλος

Οἱ Ἐντεταλμένοι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν

Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Μητροπολίτης Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου Δαμασκηνός

Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, Μητροπολίτης Πτολεμαῖδος Ἐμμανουήλ

Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, Ἀρχιεπίσκοπος Λύδδης Δημήτριος

Πατριαρχείου Ρωσίας, Ἡγούμενος Θεοφάνης Λουκιάνωφ

Πατριαρχείου Σερβίας, Ἱερομόναχος Εὐσέβιος Μεάντζια

Πατριαρχείου Ρουμανίας, Καθηγητής Κυπριανός Στρέτζα

Πατριαρχείου Βουλγαρίας, Μητροπολίτης Νευροκοπίου Σεραφεῖμ

Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, Πρωτοπρ. Δημήτριος Κωστόπουλος

Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Πρωτοπρ. Κυριακός Τσουρός

Ἐκκλησίας Πολωνίας, Πρωτοπρ. Ἀνδρέας Λέφτσακ

Ὁ φιλοξενῶν τήν Συνδιάσκεψη
Μητροπολίτης Κορίνθου Διονύσιος

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΣΑΗΕΝΤΟΛΟΓΟΥ;

Συνεχίζει νά βρίσκεται στό ἐπίκεντρο τῶν διεθνῶν Μ.Μ.Ε. ἡ εἶδηση τῆς αὐτοκτονίας τῆς Καθριόνα Γουάϊτ (Cathriona

White), τῆς τραγουκῆς πρώην φίλης τοῦ ἠθοποιοῦ Τζήμ Κάρρεϋ (Jim Carrey), πού ἔφυγε ἀπό τή ζωή στις 28/9/2015.

Ἡ Καθριόνα ἔδωσε τέλος στήν ζωή της μετά ἀπό ὑπερβολική δόση χαπιῶν. Σέ σημείωμα, πού βρέθηκε δίπλα της ἀναφέρεται ὁ Τζήμ Κάρρεϋ, ἀλλά δέν ἔχουν ἀποκαλυφθεῖ περαιτέρω λεπτομέρειες.

Τά ἑλληνικά καί διεθνή «μέσα», πού κυκλοφόρησαν ἐκτεταμένα τήν εἶδηση, δέν ἀναφέρθηκαν παρὰ ἐλάχιστα στό ὅτι ἡ 30χρονη Ἰρλανδέζα, ἐπαγγελματίας μακιγιέρ (make up artist) ἦταν, ἐδῶ καί πέντε περίπου χρόνια, ὀπαδός τῆς Σαηεντολογίας¹. Παρακολουθοῦσε, μάλιστα, τό σεμινάριο «Ἐπιβίωσης» (Survival Rundown)² καί ἐργαζόταν ἐντατικά πάνω στους «Στόχους» (Objectives) της, στό «Κέντρο Διασημοτήτων» (Celebrity Center) τῆς ὀργάνωσης στό Hollywood, ἐνῶ εἶχε συμμετάσχει καί στό πρόγραμμα: «Διαδικασίας Ἀποκάθαρσης» (Purif - Purification Rundown)³ τῆς Σαηεντολογίας.

Σύμφωνα μέ ἀποκαλύψεις τοῦ δημοσιογράφου Τόνι Ὀρτέγκα (Tony Ortega) -πού ἐρευνᾷ τή Σαηεντολογία γιά περισσότερα ἀπό εἴκοσι χρόνια-, στήν Daily Mail⁴, οἱ Σαηεντολόγοι, πού ἀποκαλοῦσαν τήν νεαρή Ἰρλανδή: «Γάτα» -καί μάλιστα τό φιλικό της ζευγάρι τῶν Σαηεντολόγων,

1. <http://www.dailymail.co.uk/news/article-3255622/Jim-Carrey-s-tragic-ex-Scientologist-taking-intensive-survival-course-religion-s-celebrity-center.html>

2. «Διαδικασία Ἐπιβίωσης», νεώτερη πρακτική, πού προωθεῖται εἰδικά ἀπό τή σημερινή ἡγεσία τῆς ὀργάνωσης, τόν Ντέιβιντ Μισκάβιτς, καί περιλαμβάνεται στή νέα τάση τῆς Σαηεντολογίας γιά γρήγορη προώθηση τῶν μελῶν πρὸς τήν «ἐξέλιξη» τους.

3. Πρακτική («θεραπεία»), μέ ἀσκήσεις, σάουνα καί συμπληρώματα διατροφῆς, πού κατά τόν Λ. Ρ. Χάμπαρντ, ἰδρυτῆ τῆς Σαηεντολογίας, ἀποσκοπεῖ στήν ἀποτοξίνωση ἀπομακρύνοντας τά ὑπολείμματα φαρμάκων καί ναρκωτικῶν ἀπό τόν ὀργανισμό τοῦ ἀνθρώπου, τήν ὁποία ἡ ἰατρική κοινότητα χαρακτηρίζει ὡς ἀναπόδεικτη καί δυνητικά ἐπικίνδυνη.

4. <http://www.dailymail.co.uk/news/article-3255622/Jim-Carrey-s-tragic-ex-Scientologist-taking-intensive-survival-course-religion-s-celebrity-center.html>

πού μίλησε στόν Ὀρτέγκα-, δήλωσαν σοκαρισμένοι ἀπό τόν θάνατό τῆς Γουάιτ.

Ὅταν ὁ Τζήμ Κάρρεϋ ἄρχισε νά πρωτοβγαίνει μέ τήν Καθριόνα, τό Μάρτιο τοῦ 2012, εἶχε ἐκφράσει τήν ἀνησυχία του γιά τό γεγονός ὅτι ἡ σύντροφός του, ἦταν «μπλεγμένη μέ τήν Σαηεντολογία». Προφανῶς ἀνησυχοῦσε, λέει ὁ Ὀρτέγκα, γιά τήν ἀνάμειξή της μέ τήν ὀργάνωση, ἀλλά δέν τήν χώριζε. Στή σχέση τους, εἶχαν «διαλείμματα», ἀλλά στή συνέχεια ἦταν καί πάλι μαζί.

Οἱ Σαηεντολόγοι φίλοι της ἀνησυχοῦσαν, πού ἡ Γουάιτ ἔβγαине ξανά μέ τόν Κάρρεϋ. Ὅμως, τούς εἶχε διαβεβαιώσει ἡ ὀργάνωση, ὅτι ἡ «Γάτα» ἦταν ἔτοιμη γιά μία τέτοια πρόκληση, καθῶς, ὅπως ἔλεγαν: «Εἶχε ὀλοκληρώσει τήν “Διαδικασία Ἀποκάθαρσης” καί εἶχε πετύχει τούς “Στόχους” της». Μᾶλλον, λέει ὁ Ὀρτέγκα, ἐννοοῦσαν ὅτι «ἡ Γουάιτ ἦταν σέ θέση νά διαχειριστεῖ δύσκολες καταστάσεις, γιατί σύμφωνα μέ τίς διδασκαλίες τους, τά μαθήματα αὐτά σέ κάνουν ὑπεράνθρωπο καί μπορεῖς νά κάνεις τά πάντα!».

Ὁ Ὀρτέγκα ἔχει ἤδη γράψει στό παρελθόν ὅτι ἡ «Διαδικασία Ἐπιβίωσης» (Survival Rundown) μπορεῖ νά ὀδηγήσει στήν τρέλα» καί, εἰδικότερα, ὅτι τό σεμινάριο «Στόχων» (Objectives course) εἶναι σάν νά ἀπαιτεῖται ἀπό «μιά ὀμάδα ἀνθρώπων μέ μεταπτυχιακά ἢ διδακτορικά νά ἐπιστρέψει στή δευτεροβάθμια ἐκπαίδευση»⁵.

Ἡ πρώτη ἐπαφή τῆς 30χρονης Ἰρλανδέζας μέ τήν Σαηεντολογία, ἔγινε μέσω μελῶν τοῦ «κύκλου τῶν φίλων τοῦ Beck»⁶, πρὶν πέντε περίπου χρόνια.

5. <http://www.kiis1065.com.au/entertainment/entertainment-news/jim-carreys-ex-doing-scientologist-survival-course-before-death>

6. Μπέκ Χάνσεν (Beck Hansen, 8/7/1970-), γνωστός μέ τό σκηνικό ὄνομα Beck, ἀμερικανός τραγουδιστής, συνθέτης, παραγωγός καί γνωστός Σαηεντολόγος.

Από τή Σαηεντολογία, σχετικά μέ τό θάνατο τής Γουάϊτ καί τήν έμπλοκή της μέ τήν όργάνωση, δέν ύπῆρξε καμία άντίδραση μέχρι στιγμής.

ΠΟΣΟ ΜΑΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΑΡΑΓΕ ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ;

Αντιγράφουμε τήν είδηση από τό περιοδικό τής «Πανελλήνιας Ένωσης Φίλων των Πολυτέκνων» (Π.Ε.ΦΙ.Π.)⁷.

«Μαρία Ψαλλιδάκη. Μισή Κρητικιά, μισή Πάτρια καί έξαιρετική παλαιστρια.

«Τό μεγάλο ταλέντο τής γυναικείας πάλης στήν Πάτμο... Πέρυσι τόν Ιούνιο κατέκτησε τήν 1η θέση στό Παγκρήτιο Πρωτάθλημα Έλευθέρας Πάλης. Τό Φεβρουάριο συμμετείχε στήν πρώτη καί δεύτερη προκριματική φάση του Πανελληνίου Πρωταθλήματος στήν Αθήνα καί τή Θεσσαλονίκη, όπου κατέλαβε τήν 4η καί τήν 1η θέση αντίστοιχα. Τό Μάρτιο κατέκτησε τό χάλκινο μετάλλιο στό Πανελλήνιο Πρωτάθλημα, όπου καί προκρίθηκε για τό Εύρωπαϊκό Πρωτάθλημα, πού θά διεξαχθεϊ στή Μαδρίτη...» (τεύχ. 80/2015, σελ. 30).

Η Π.Ε.ΦΙ.Π. αισθάνεται υπερήφανη πού γνωρίζει τέτοιες Οικογένειες, μέ πίστη, ήθος, τιμιότητα καί έπιτυχίες. Υπερήφανοι πρέπει νά αισθάνονται καί οί Γονείς ..., άλλα καί τά υπόλοιπα αδέλφια... Είναι πραγματικά παρήγορο κι έλπιδοφόρο, σέ μιιά έποχή, όπου οί άξιες καί οί άρετές παραθεωρούνται καί ύποτιμώνται από πολλούς συνανθρώπους μας, τό γεγονός ότι ή πλειονότητα των Πολυτέκνων αδελφών μας παραμένει πιστή στίς ήθικές άξιες τής φυλής μας.

Παράδειγμα πρός μίμηση, για όλους μας, πρέπει νά είναι ... ή έπιτυχία τής Άννας Μαρίας στον ύγιή άθλητισμό καί

στήν εύγενή άμιλλα πού πρέπει νά τόν χαρακτηρίζει. Έυγε σας, αγαπητά μας παιδιά!».

Η άνωτέρω είδηση πέραν από τό δικαιο έγκώμιο πρός τά έπιτεύγματα των γόνων των πολυτέκνων οικογενειών, πού άντιστέκονται εις πείσμα τής προσπάθειας ισοπέδωσης τής χώρας μας καί τής πίστης μας από τή «Νέα Έποχή» καί τή «Νέα Τάξη Πραγμάτων», άποτελει καί μιιά άπάντηση στους προβληματισμούς άκόμη καί Όρθοδόξων οικογενειών πού βλέπουν σήμερα μιιά διεξοδο στίς Πολεμικές Τέχνες τής Ανατολής στό πρόβλημα τής βίας καί των σωματικών κινδύνων μέσα καί έξω απ' τό Σχολείο.

Πάντα ύπάρχει μιιά ύγιής, παραδοσιακή καί άποδεδειγμένης άποτελεσματικότητας μέθοδος σέ όλους τους τομείς τής ζωής του Νεοέλληνα. Αντί τής ίνδουιστικής γιόγκα, ή σουηδική γυμναστική καί τά aerobics (αεροβική άσκηση)· αντί των πολεμικών τεχνών, ή έλληνορωμαϊκή πάλη...

Η Άννα-Μαρία διακρίθηκε στό πλαίσιο του παραδοσιακού καί ύγιους άθλητισμού, χωρίς νά «μοντερνίζει ξενόφερτα».

ΔΙΑΚΟΝΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Μέ τήν έναρξη τής χειμερινής περιόδου του 2015 έπαναλειτούργησε τό «Σεμινάριο Όρθοδόξου Πίστεως καί Οικοδομής στήν Όρθοδοξία». Τό Σεμινάριο διάγει τήν 3^η δεκαετία λειτουργίας του καί πολλοί άνθρωποι καί ιδιαίτερα νέοι βοηθήθηκαν νά βρούν άπαντήσεις στα ύπαρξιακά τους έρωτήματα. Στόχο του έχει νά καταρτίσει τό Όρθόδοξο Πλήρωμα κατά τέτοιο τρόπο, ώστε νά μπορει νά διακρίνει τήν Αλήθεια από τήν πλάνη καί νά άμύνεται κατά των προσηλυτιστικών έπιθέσεων των συγχρόνων αιρέσεων. Οί όμιλίες γίνονται κάθε Κυριακή,

7. «Ελληνορθόδοξη Πολύτεκνη Οικογένεια», έτος 37ο, τ. 148, Οκτ.-Δεκ. 2015, σσ. 16-17.

11.30 π.μ. έως 13.00, στό Πνευματικό Κέντρο τῆς Ἐνορίας τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς. Οἱ ἐκλεκτοί ὁμιλητές, μέ πολλή ἀγάπη καί μέ ἐξαιρετική γνῶση τῶν προβλημάτων πού ἀπασχολοῦν τό λαό τοῦ Κυρίου, ἀναπτύσσουν στούς συνεργάτες καί φίλους τῆς Π. Ε. Γ. θέματα, πού ἔχουν σχέση μέ τήν ἐν Χριστῶ ζωή καί τήν ἐκκλησιαστική μας παράδοση.

Κατά τό τρίμηνο Ὀκτωβρίου - Δεκεμβρίου πραγματοποιήσαν εἰσηγήσεις οἱ ἐξῆς ὁμιλητές:

Ὁ Θεολόγος κ. Λάμπρος Σκόντζος μέ θέμα: «Διάκριση μεταξύ Ὁρθοδόξου Πνευματικότητας καί Πνευματισμοῦ».

Ὁ Φιλολόγος κ. Κωνσταντῖνος Γαρωτῆς, μέ θέμα: «Ἄς σώσουμε ὅ,τι ἀπέμεινε ἀπό τήν οἰκογένεια».

Ὁ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρ. π. Γεώργιος Εὐθυμίου, μέ θέμα: «Ὁσιος Δαβίδ, ὁ Γέρον».

Ὁ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρ. π. Ἰωάννης Φωτόπουλος, μέ θέμα: «Τό φιλότιμο καί ἡ θυσία στίς διδαχές τοῦ Ὁσίου Παΐσιου τοῦ Ἁγιορείτου».

Ὁ Πανοσιολ. Αρχιμ. π. Ἀνδρέας Κονάνας, μέ θέμα: «Ὁ Ἰησοῦς τῆς καρδιάς μας».

Ὁ Συγγραφέας κ. Κωνσταντῖνος Παπαδημητρακόπουλος, μέ θέμα: «Ἐλπίζε στόν Θεό καί προχώρα...».

Ὁ Πανοσιολ. Αρχιμ. π. Χρυσόστομος Μαϊδώνης, μέ θέμα: «Ἡ διαχείριση τοῦ ἐγωισμοῦ καί οἱ ἐπιπτώσεις στό γάμο».

Ὁ Πολιτικός Ἐπιστήμων κ. Κωνσταντῖνος Χολέβας, μέ θέμα: «Ὁ Φώτης Κόντογλου καί ἡ Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση (50 χρόνια ἀπό τή ἐκδημία του)».

Ὁ Καθηγητής κ. Νικόλαος Μπρασιώτης, μέ θέμα: «Ὁ Ἡσαΐας γιά τό πρόσωπο τοῦ Μεσσίου» καί

Ὁ Καθηγητής κ. Θωμᾶς Ἰωαννίδης, μέ θέμα: «Ἡ ἔννοια τῆς ἀγάπης κατά τόν Ἀπόστολο Παῦλο».

Ἡ Π. Ε. Γ., πού ἀποτελεῖ τόν ὀργανωτικό φορέα τοῦ Σεμιναρίου, συνιστᾶ στούς φίλους καί συνεργάτες τῆς πού παρακολουθοῦν τά μαθήματα, νά τό κάνουν γνωστό καί νά καλέσουν καί ἄλλους φίλους καί γνωστούς τους, πού δέν τό γνωρίζουν, γιά νά συμμετάσχουν σ' αὐτό.

Κατά τό τρίμηνο Ὀκτωβρίου - Δεκεμβρίου πραγματοποιήθηκε ἐπίσης μία ἐκπαιδευτική ἡμερίδα, γιά τοὺς συνεργάτες τῆς Π.Ε.Γ. Ἡ ἡμερίδα ἔλαβε χώρα στό Πνευματικό Κέντρο τοῦ Ἱ. Ν. Προφήτου Ἡλιοῦ, στήν Ἁγία Παρασκευή, τό Σάββατο, 28 Νοεμβρίου. Εἰσηγητής ἦταν ὁ π. Χρυσόστομος Μαϊδώνης, μέ θέμα: «Ὁ στόχος τῶν ἐναλλακτικῶν "θεραπειῶν" εἶναι ἡ ἀντικατάσταση τοῦ προσωπικοῦ Θεοῦ μέ τήν ἄλογη "ἐνέργεια"».

Οἱ ἡμερίδες πραγματοποιοῦνται, μετά τῆς Θεῆς Λειτουργίας, μέ σκοπό τόν καθαρισμό συνεργατῶν τῆς Ἐνώσης γιά νά ἀναλάβουν διακονία ἐνημέρωσης καί παροχῆς βοηθείας σέ ὅσους ἀντιμετωπίζουν προβλήματα ἀπό τήν ἐμπλοκή τους σέ αἰρετικές ομάδες.

Γιά τήν ἐνημέρωση τῶν πολιτῶν σέ θέματα σχετικά μέ τήν δραστηριότητα τῶν σεκτῶν, μέλη τῆς Π. Ε. Γ. ἔδωσαν διαλέξεις κατά τό τρίμηνο Ὀκτωβρίου - Δεκεμβρίου σέ ἐνορίες τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καί στίς ἔδρες Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Συνεχίστηκε ἐπίσης, κατά τό τρίμηνο Ὀκτωβρίου - Δεκεμβρίου, ἡ ἐντατική ἐκπαίδευση συνεργατῶν τῆς Π. Ε. Γ. στίς εἰδικές «ομάδες ἐκπαίδευσης καί ἐπανένταξης», σύμφωνα μέ τό πρόγραμμα πού δημοσιεύεται στό τέλος τοῦ περιοδικοῦ μας. Τά μαθήματα στίς ομάδες αὐτές παρακολουθοῦν ὅσοι θέλουν νά ἐνταχθοῦν στό πρόγραμμα διακονίας ἀντιμετώπισης τῶν ποικίλων πνευματικῶν καί κοινωνικῶν προβλημάτων, πού δημιουργοῦνται σέ νεαρά κυρίως ἄτομα ἀπό τήν

προσηλυτιστική δραστηριότητα τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων καί τῶν παραθρησκευτικῶν «ομάδων διανοητικοῦ χειρισμοῦ». Συστήνουμε τήν παρακολούθηση τῶν μαθημάτων αὐτῶν σέ ὅσους ἐπιθυμοῦν νά γνωρίσουν βαθύτερα καί νά συνδράμουν τήν διακονία μας.

ΕΚΠΙΟΜΠΕΣ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΑ... ΣΥΝΟΡΑ

Γνωστό ιδιωτικό τηλεοπτικό κανάλι, ὅσες φορές τό ἐπιλέξαμε στόν δέκτη μας, προβάλλει μαθήματα γιόγκας, καί ἄλλων ἀποκρυφιστικῶν μεθόδων σέ εἰδυλλια-

κά φυσικά τοπία (καί ὄχι μόνο). Ἐκεῖ ὁ ἐνασχολούμενος/η μέ αὐτές τίς ἀνατολικοῦ μυστικισμοῦ πρακτικές ὁδηγεῖ καταλεπτῶς τόν τηλεθεατή μέσω τεχνικῶν χαλάρωσης σέ ἓνα ἀνώτερο δῆθεν ἐπίπεδο ζωῆς. Μόνο πού ὅλα αὐτά μοιάζουν ἀπελπιστικά ψεύτικα καί ἀποξενωμένα ἀπό τήν καθημερινή ζωή καί τόν ἀγώνα της. Ὅποτε, ἐκεῖνο πού μένει σάν αἴσθησι ἀπό τήν προσπάθεια τοῦ σπόνσορα (ἢ παραγωγοῦ) αὐτῶν τῶν προγραμμάτων εἶναι τό τραγελαφικό συμπέρασμα: ἂν δέν ἔχεις μαζί σου τό χαλάκι τοῦ διαλογισμοῦ, πῶς νά σου βγεῖ ἡ νιρβάνα;

Ο «ΔΙΑΛΟΓΟΣ» ΠΑΡΑΚΑΛΕΙ ΘΕΡΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΣΑΣ ΕΝΙΣΧΥΣΗ

Γιά τήν συνέχιση τῆς ἔκδοσής του.

Γιά τήν ἀποστολή τῆς προαιρετικῆς οικονομικῆς ἐνίσχυσής σας μπορεῖτε νά χρησιμοποιήσετε τήν ἔνθετη ταχυπληρωμή, ἡ ὁποία ἔχει χαμηλότερο ταχυδρομικό τέλος ἀπό τίς ἄλλες ταχυδρομικές ἐπιταγές, ἢ νά καταθέσετε χρήματα στόν κατωτέρω τραπεζικό λογαριασμό τῆς Π.Ε.Γ.

Ἐθνική Τράπεζα: 180/296004-44, IBAN GR 5701101800000018029600444

Ἡ ἀποστολή τῶν ἀποδείξεων σέ ὅσους στέλνουν συνδρομή γίνεται ἄμεσα. Παρακαλοῦμε, στό ἔντυπο τῆς ταχυπληρωμῆς νά γράφετε καθαρά, στή θέση «Ἀποστολέας» τά στοιχεῖα σας καί τό τηλέφωνό σας.

ΟΜΑΔΕΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΟΥ ΣΚΗΝΙΚΟΥ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

Λειτουργοῦν καί ἐφέτος, στά πλαίσια τῆς Π. Ε. Γ., οἱ ἑξῆς Ὅμαδες Μελέτης τοῦ Σκηνικοῦ τῶν Αἱρέσεων καί τῆς Παραθρησκείας:

1. **Ὅμαδα Μελέτης** τῆς ἱστορίας, ἐξέλιξης, διδασκαλίας καί δράσης **τῆς Ἐταιρείας «Σκοπιά»** τῶν **«Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά»**. Κάθε Παρασκευή, 5.30'-7.30' μ.μ.
2. **Ὅμαδα Μελέτης** τοῦ σκηνικοῦ **τῆς «Νέας Ἐποχῆς»** (Γκουρουϊστικές, Ἀποκρυφιστικές, Ἐναλλακτικές, Νεο Γνωστικές, Σατανιστικές κ.λπ. ὁμάδες). Κάθε Πέμπτη.
3. **Ὅμαδα Μελέτης** τῶν **Προτεσταντικῶν-Πεντηκοστιανῶν** κινήσεων. Κάθε Δευτέρα, 7.00'-9.00' μ.μ.

Τά **Μαθήματα** πραγματοποιοῦνται σέ αἴθουσα τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς (Ἀποστόλου Παύλου 10, δύο δρόμους δεξιά, μετά τήν Ε. Ρ. Τ.). Τηλ. ἐπικοινωνίας: **210 6396 665**.

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ

BABY YOGA. «ΓΙΟΓΚΑ ΓΙΑ ΜΩΡΑ»

Έλαβαμε και δημοσιεύουμε την παρακάτω επιστολή εκλεκτού συνεργάτου από την Κρήτη.

Αγαπητοί συνεργάτες της Π.Ε.Γ.

Ήθελα με τό παρόν μήνυμα νά σᾶς ἐνημερώσω γιά τήν ἐξέλιξη τῆς πρὸς τήν ἐταιρία ἀθλητικῆς ἀγωγῆς «Racket Planet» ἐπιστολῆς, τήν ὁποία σᾶς εἶχα γνωστοποιήσει παραμονές τῶν Χριστουγέννων.

Ἀντιλαμβανόμενοι τίς ἀνησυχίες καί τόν ὄλο προβληματισμό καί ἀνταποκρινόμενοι θετικά στήν ἐπιστολή αὐτή, μοῦ ἀπήντησαν ὅτι θά ἀποσύρουν τή baby yoga ἀπ' τό ἀθλητικό πρόγραμμα τῆς ἐταιρίας, κατ' ἀκρίβεια, δηλαδή, τό ὄνομα, διότι ὅπως μοῦ ἔγραψαν, ἔτσι κι ἀλλιῶς «ὡς περιεχόμενο δέν ὑπῆρχε ποτέ, μέ τήν ἔννοια τῆς πραγματικῆς καί αὐθεντικῆς γιόγκα».

Εἶναι μιά ἐλάχιστη μέν, ἀλλά θετική ἐξέλιξη μέσα στόν ὄλο βομβαρδισμό νεοεποχίτικων πρακτικῶν πού ὑφίστάμεθα.

Ὁμολογουμένως, ἡ θέση καί ἡ ἀνταπόκριση τῆς ἐταιρίας ὑπῆρξε ἀξιομίμητα «καθαρή» καί ἄμεση!

Ἀποδεικνύει δέ, ὅτι ὅταν ἐνημερώνεται κανείς μέ νηφαλιότητα γιά τήν πραγματική φύση καί προέλευση τῶν πρακτικῶν αὐτῶν, ἂν ἔχει ἀγνή προαίρεση δέν θά δυσκολευτεῖ νά κατανοήσει τοῦ λόγου τό ἀληθές, νά συμμεριστεῖ τόν ὄλο προβληματισμό τοῦ θέματος καί ἐν τέλει νά ἐνεργήσει ἀνάλογα.

Μακάρι καί ἄλλοι φορεῖς καί πρόσωπα νά μιμοῦνται τήν εὐθύτητα καί τό παράδειγμα τῆς προαναφερθείσης ἐταιρίας.

Χαρούμενο καί εὐλογημένο 2016!

X. M.

Ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τά ἀνωτέρω, ὁ καθένας μας θά μπορούσε νά δραστηριοποιηθεῖ στό εὐρύτερο περιβάλλον του ἐπάνω σέ τέτοιου εἴδους θέματα μέ παρόμοιο τρόπο.

Κι ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι σήμερα ἔχουμε κι

ένα ἀκαταμάχητο ὄπλο στή διάθεσή μας... τήν ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου¹, ὅπου ἡ γιόγκα τοποθετεῖται στίς σωστές τῆς διαστάσεις, ὡς πρακτική θρησκευτικοῦ τύπου κι ὄχι ὡς γυμναστική.

ΠΡΟΣΗΛΥΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Κύριοι,

Εἶναι ἐντυπωσιακό τό σκανδαλώδες φαινόμενο κάθε γιορτή καί σχόλη (ἐννοῶ σέ περιόδους ἐθνικῶν, θρησκευτικῶν ἐπετείων καί τίς Κυριακές) Μάρτυρες τῆς πολυεθνικῆς ἐταιρίας ΣΚΟ-ΠΙΑ τοῦ Μπρούκλιν νά βγαίνουν στίς ρούγες σκορπώντας δωρεάν «προσκλήσεις γιά τήν ἀνάμνηση» σέ καινούριες ὑπερπολυτελεῖς αἴθουσες βασιλείας (ὅπως στήν περιοχή τῆς Κυψέλης), ἐνῶ τά κέρδη ἀφορολόγητα ἀπό τά ἑλληνικά σύνορα φεύγουν πρὸς τίς Η.Π.Α. Φαίνεται, πῶς αὐτό δέν ἐνδιαφέρει καμμία τρῶικα, οὔτε κανένα Δ.Ν.Τ. Τό τραγικό εἶναι, πῶς μέ τήν ἀνοχή τῶν ἐκάστοτε ἑλληνικῶν κυβερνήσεων ἔμαθα πῶς ἡ ἐταιρία αὐτή θεωρεῖται «γνωστή θρησκεία» (ἄκουσον ἄκουσον), παρά τήν πλαστογράφηση τῶν ἱερῶν κειμένων στά ἐντυπά της, μέσα ἀπό τή συνεχή ἐξαπάτηση τῶν ὁπαδῶν-θυμάτων της. Ἀλλά δέν εἶναι μόνο ἡ Σκοπιά...

Καί οἱ Πεντηκοστιανοί μᾶς θυμοῦνται τά Σαββατοκύριακα πετώντας τήν ἐφημερίδα «Χριστιανισμός» σέ εἰσόδους πολυκατοικιῶν, κλειστά καταστήματα κ.λπ.

Οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά γιά νά μὴν ὑστερήσουν (καί χάσουν «πελατεία»), δύο-δύο συνεχίζουν τήν παλαιά τακτική τους, τῶν ἐπισκέψεων ἀπό πόρτα σέ πόρτα. Ἀλλιῶς, ἄλλο ἓνα θῆμα εἶναι ἔτοιμο πρὸς ἐκμετάλλευση καί προετοιμασία γιά ὑποψήφιο «ψάρεμα». Ἡ μήπως θά 'πρεπε νά πῶ... «ψήσιμο»;

Καί μὴ χειρότερα...

A.A. Κυψέλη

1. http://www.ecclesia.gr/greek/holysynod/holysynod.asp?id=2014&what_sub=d_typou

Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΚΩΝ/ΝΟΥ Σ. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗ
ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΙ ΥΜΝΟΛΟΓΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ
(ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΟΔΟΣΙΣ-ΠΑΤΕΡΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ)

ΕΚΔΟΣΙΣ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΓΟΝΕΩΝ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ, ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ 2005

Άγιογραφικά και ύμνολογικά κείμενα (νεοελληνική απόδοσις-Πατερικά σχόλια Έκκλησιαστικής οίκοδομής).

Διαλαμβάνει: Έκκλησιαστική- Πατερική προσέγγιση τών γεγονότων τής Μ. Έβδομάδος.

Διευκολύνει: τή συμμετοχή του ανθρώπου στίς Τερές Ακολουθίες (λειτουργικό βιβλίο).

Άπευθύνεται: σέ ανθρώπους όλων τών μορφωτικῶν βαθμίδων.

Προμηθευθεϊτέ το από τά βιβλιοπωλεία, τίς «Έκδόσεις Σταμούλη», τηλ. 210 5238305 ή τήν Π.Ε.Γ., τηλ. 210 6396665.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΕΣ ΕΚΠΟΜΠΕΣ

Από τό Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 89,5 FM, μεταδίδεται ἡ ἐκπομπή:
«Ἀλλοτρίωση δόγματος - ἀλλοτρίωση ἡθους». Σάββατο, 17.00-17.30.
 Ἐπιμελεῖται καί παρουσιάζει ὁ Πρωτοπρ. π. Βασίλειος Γεωργόπουλος.

Ἀπό τό Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Πειραιϊκῆς Ἐκκλησίας,
 91,2 FM, μεταδίδονται οἱ ἐκπομπές:

α) **«Ἀντιαιρετική Δράση»**, Σάββατο, 14.15-15.00. Ἐπιμελοῦνται καί παρουσιάζουν οἱ Πρωτοπρ. π. Κυριακός Τσουρός καί π. Βασίλειος Γεωργόπουλος

β) **«Σεμινάριο Ὁρθοδόξου Πίστewος»**, Σάββατο, 18.00-19.00.
 (Ἀναμεταδίδονται οἱ ὁμιλίες πού πραγματοποιοῦνται στό Ἐνοριακό Κέντρο τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς, κάθε Κυριακή).

Ἰστοσελίδα τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ: www.ecclesia.gr, e-mail: ierasynodos@ecclesia.gr

Ἰστοσελίδα τῆς ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ:
www.ecclesia.gr/greek/holysynod/committees/heresies/HERESIES.HTM
 e-mail: aireseis@gmail.com τηλ. 210 7272240-3, fax: 210 7272244

Ἰστοσελίδα τῆς Π. Ε. Γ.: www.ppu.gr τηλ. 210 6396665, fax: 210 6082219

ΠΡΟΦΗΤΕΣ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΕΣ

«Γνήσιος καί νόθος προφητικός λόγος»

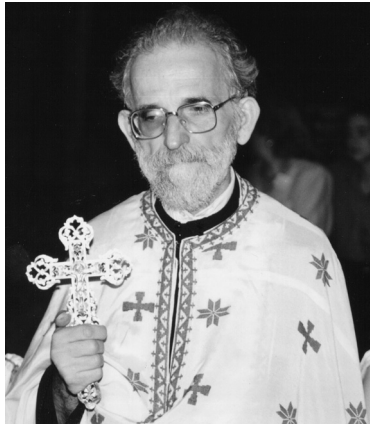
Ποτέ ἄλλοτε, ὅσο στή σημερινή ἐποχή, δέν ὑπῆρξε τόση παραγωγή καί διακίνηση «προφητειῶν». Καθημερινά, μέσα ἀπό τηλεοπτικές ἐκπομπές, ἠφμερίδες εὐρείας κυκλοφορίας, περιοδικά, ἱστοσελίδες καί Blogs, προβάλλονται σεβάσμιες μορφές ἀπό τό χῶρο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὄχι τόσο γιά τήν ἐνάρετη καί ὀσιακή βιοτή τους, ὅσο γιά τόν «προφητικό» τους λόγο.

Καί ἀναγκαζόμαστε νά θέσουμε τήν λέξη ἐντός εἰσαγωγικῶν, ὄχι διότι ἀμφισβητοῦμε πῶς οἱ σύγχρονοι γέροντες ἔχουν προφητικό λόγο, ἀλλά ἐπειδή ἡ ὑπερέκθεσή τους ἀπό τά παραπάνω «μέσα» δημιουργεῖ τεράστιες στρεβλώσεις στό μήνυμα τῆς σωτηρίας πού θέλουν νά ἐκπέμψουν.

Στό παρόν πόνημα προσπαθήσαμε νά ὀριοθετήσουμε τήν διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας σέ ὅ,τι ἀφορᾷ τόν γνήσιο προφητικό λόγο, σέ σχέση μέ τίς νόθες προφητικές ἐμπειρίες, πού κατακλύζουν τήν ἐκκλησιαστική ἱστορία καί κυρίως τήν ἐποχή μας.

Ὁ «ὄρυμαγδός προφητειῶν», πού κατακλύζει τόν σύγχρονο ἄνθρωπο, τόν ὀδηγεῖ σέ ἀπόλυτη σύγχυση, ἐντείνει τά ὑπαρξιακά του προβλήματα καί τόν σπρώχνει σέ ἐπικίνδυνες ἀτραπούς.

Προμηθευθεῖτε το ἀπό τά βιβλιοπωλεῖα, τίς «Ἐκδόσεις Σταμούλη», τηλ. 210 5238305 ἢ τήν Π.Ε.Γ., τηλ. 210 6396665.

**ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΙΣΤΟΥΜΕ
του π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου
και συνεργατών του**

1. «Η Ὁρθοδοξία μας».
2. «Η Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Πίστη-Λατρεία- Ζωή».
3. «The Orthodox Church. Its Faith, Worship and Life».
4. «Η ἀστρολογία στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
5. «Ποιμαντικὴ ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας».
6. «Ἐγχειρίδιο αἱρέσεων καὶ παραχριστιανικῶν ομάδων», (ἔκδ. Γ΄).
7. «Πεντηκοστιανοὶ καὶ Ὁρθοδοξία».
8. «Μετενσάρκωση ἢ Ἀνάσταση; Ὁρθόδοξη θεώρηση τοῦ Κακοῦ», (ἔκδ. Β΄).
9. «Ἀποκρυφισμὸς, Γκουρουϊσμὸς, “Νέα Ἐποχὴ”», (ἔκδ. Γ΄).
10. «Διαλογισμὸς ἢ προσευχὴ; Ὁρθόδοξη θεώρηση».
11. «Ἡ Λατρεία τῆς “Σκοπιᾶς”», (τόμος Α΄).
12. «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά καὶ Ὁρθοδοξία», (τόμος Γ΄).
13. «Ἡ χαμένη ἀθωότητα. Περιπλανήσεις σὲ δρόμους τοῦ Ἐωσφόρου».
14. «Νεοφανεῖς αἱρέσεις-Καταστροφικὲς Λατρεῖες στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
15. «Ἐγκληματικὸ δόγμα. Ἐμπειρίες πρῶν σατανιστῶν».
16. «Ὁμάδες ἀσυμβίβαστες μὲ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη», ἔκδ. Ζ΄ Πανορθόδοξοῦ Συνδιασκέψεως (Ἀλιάρτος 20-26/9/1995).
17. «Ναζισμὸς μὲ ἄλλο πρόσωπο. Μεθοδεύσεις ὁλοκληρωτικῶν αἱρέσεων καὶ παραθρησκευτικῶν ομάδων».
18. «Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων. Προβληματικὴ καὶ στρατηγικὴ».
19. «Νεοσατανισμὸς. Ὁρθόδοξη θεώρηση καὶ ἀντιμετώπιση».
20. «Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας. Πρακτικὸς ὁδηγὸς γιὰ τὴν οἰκογένεια».
21. «Τὸ Νόημα τῆς ζωῆς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
22. «Καταστροφικὲς λατρεῖες στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ νομικὴ ἀντιμετώπισή τους».
23. «Αὐτογνωσία, αὐτοπραγμάτωση, σωτηρία».
24. «Ρωμαιοκαθολικισμὸς, Προτεσταντισμὸς καὶ Ὁρθοδοξία».
25. «Ἀφιέρωμα στὸν π. Αντώνιο Αλεβιζόπουλο» ἔκδ. Π.Ε.Γ.
26. Μοναχῆς Ἀντωνίας, «Νεοπεντηκοστιανοὶ στὴν Ἑλλάδα», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
27. Νικολάου Σταυριανίδη, «Θρησκευτικὴ Ἐλευθερία», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
28. Νικολάου Σταυριανίδη, «Θεοσοφία - “Νέα Ἐποχὴ”», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
29. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, «Σχεδιάγραμμα Ὁρθόδοξου Κατηχήσεως», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
30. Ἰωάννου Μηλιώνη, «Ναὶ ἢ ΟΧΙ στὸ Χάρι Πότερ»;», ἔκδ. Π.Ε.Γ. (ἔκδ. Δ΄).
31. Λεωνίδου Ἰ. Φιλιππίδου. «Ἡ Παγκόσμιος προσδοκία Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
32. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, «Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάς», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
33. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», Γενικὴ θεώρηση, (τεῦχος 1ο), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
34. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», Καμπάλα κ.λπ. (τεῦχος 2ο), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
35. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀλχημεία» (τεῦχος 3ο), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
36. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀποκρυφιστικὲς Ὁμάδες», Ροδόσταυροι κ.λπ. (τεῦχη 4ο-10ο), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
37. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Νεοαποκρυφισμὸς», (τεῦχη 11ο-15ο), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
38. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Μαγεία», (τεῦχη 16ο-20ο), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
39. «Σατανιστικὲς παγίδες» (σειρὰ Β΄), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
40. Κυριάκου Κυριαζόπουλου, «Σαηεντολογία», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
41. Κωνσταντίνου Χολέβα, «Ποιοὶ καὶ γιατί ἀμφισβητοῦν τὴν Ἑλληνορθόδοξη παράδοση»;», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
42. Ἄννας Μπουρδάκου, «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά. Ἀπὸ τό Α στὸ Ω», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
43. π. Κυριακοῦ Τσουροῦ, «Ὁ Νεοπαγανισμὸς τῆς “Νέας Ἐποχῆς”», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
44. Χρήστου Ταγαράκη, «Εἶναι ἢ γιόγκα σωματικὴ ἄσκηση-γυμναστικὴ»;», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
45. Κωνσταντίνου Παπαχριστοδοῦλου, «Προφήτες καὶ ψευδοπροφήτες», ἔκδ. Π.Ε.Γ.

Βιβλία ἄλλων ἐκδόσεων ποὺ συνιστοῦμε

1. «Ἡ Ὁμοιοπαθητικὴ ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη», ἔκδ. Π.Ε.Γ Βορείου Ἑλλάδος, (ἔξαντλήθηκε). Ὑπάρχει στὴν ἱστοσελίδα: www.orthodoxnet.gr/modules.php?op=modload&name=News&file=article&sid=41
2. Μοναχοῦ Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη, «Σύγχρονες Αἱρέσεις. Μιὰ πραγματικὴ ἀπειλή», ἔκδ. Παρακαταθήκη (τηλ. 2310 222511).
3. Βουδιστικὲς αἱρέσεις στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», ἔκδ. Παρακαταθήκη (τηλ. 2310 222511).
4. Μ. Ε. Johnes, α) «Ὁ Νίκ Μάρβελ καὶ ὁ πόλεμος μὲ τὸ θηρίο», β) «Ὁ Νίκ Μάρβελ καὶ ὁ μαρμαρωμένος βασιλιάς», γ) «Ὁ Νίκ Μάρβελ καὶ τὸ νησί τῆς Ἀφροδίτης», ἔκδ. Κ. Ε. Δ., Ἰ. Ν. Ἁγίου Νικολάου Πατρῶν (τηλ. 2610 275022).

Τὰ βιβλία διατίθενται στὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἄν δὲν τὰ βρίσκετε μπορεῖτε νὰ ἀπευθυνθεῖτε στὴν Π.Ε.Γ, τηλ. 210 6396665, προκειμένου νὰ σᾶς ἀποσταλοῦν ἐπὶ ἀντικαταβολῇ.